

Szalézi Értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

120. ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2022 OKTÓBER-DECEMBER

Áldott, boldog, békés karácsonyt!

Via Lucis Péliföldszentkereszten

Péliföldszentkereszten egy újabb csoda született az ide ellátogatók gyönyörűségére: szeptember 14-én, szerdán, Szent Kereszt felmagasztalása ünnepén átadták és megáldották Párkányi Raab Péter Kossuth-díjas szobrászművész VIA LUCIS szoborcsoportját, amelyet a szalézi rendháztól a lourdes-i barlangig vezető erdei út mentén állítottak fel.

A péliföldszentkereszti a Via Lucis – Fény útja, vagy Öröm útja – tizennégy stációjának az első ilyen nagy volumenű, szabadtéri megjelenítése Magyarországon, méltó párja a régóta híressé vált erdei keresztútjának. A kőbe faragott bibliai pillanatok a feltámadt Krisztus találkozásait jelenítik meg egészen a mennybemenetelig, illetve a Szentlélek elküldéséig, megmutatva a feltámadás és a mennybemenetel közötti történéseket, ezzel jelezve, hogy Krisztus földi jelenléte nem ér véget a Golgotánál, hanem folytatódik.

A Via Lucis szoborcsoporttal egy több évtizedes álmom valósult meg páratlanul szép művészi megfogalmazásban. Az Örömút gondolata Ábrahám Béla előző tartományfőnök atyától származik, aki fiatal papként már az 1990-es években az ifjúsági lelki gyakorlatok keretében imádkozta a fiatalokkal, hiszen az ájtatosság egyik elindítója éppen egy szalézi atya, az olasz Sabino Palumbieri volt.

„Álmélkodjunk és elmélkedjünk!”

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Lassan három éve mindig valami-lyen súlyos kihívás idejét éljük: járvány, háború, gazdasági válság következtek egymás után. A nagy gondok idején bo-rús gondolatok lopakodhatnak a lelkünk-be, de gondoljunk csak arra, hogy „A csillagokat éjjel látod” (Bruno Ferrero sorozat egyik kiskönyvének a címe). Az Úrra tekintve éppen a nagy bajok sötét-sége közepette vesszük észre a fénypon-tokat, csillagokat, megmentő hatalmát. Advent idejében ne feledjük a csillagot, ami utat mutatott a napkeleti bölcseknek, ami elvezette őket az „örök hajnalcsil-lag”-hoz, „ki soha nem lát alkonyt... Jézus Krisztus”-hoz. Ő az, aki képes békességet ránk hagyni.

Ferenc pápánknak az idei 33. évközi vasárnapra írt levele a „Szegények VI. világnapja” témájáról szólt, és ebben a „Jézus Krisztus értetek szegénnyé lett” (vö. 2Kor 8,9) gondolatot osztotta meg az egész világgal. Adventben, karác-szony közeledtével különös érzékeny-séggel figyeljünk a szegényekre, jóté-konyossági gyűjtésekbe kapcsolódhatunk be, mert a szolidaritás „*azt jelenti, hogy megosztjuk azt a keveset, amink van azokkal, akiknek semmijük sincs, hogy senki se szenvedjen....*”, valamint „*egy keresztényre és egy közösségre nézve semmi sem károsabb, mint ha a gazdag-ság bálványa elvakítja és egy felszínes, bukásra ítélt életszemlélethez köti*”, amint a pápa atyai figyelmeztetésében olvashatjuk. Különösen nagy ajándékot kaptunk keresztényként, hogy az idei adventben és karácsonykor újra fölfedez-hetjük és megvalósíthatjuk a lelki és

fizikai ajándékozások isteni ihletésű hagyományát! Ferenc pápa Aranyszájú Szent Jánostól is idéz, mintegy rávilágít-va az ajándékozás nagy titkának teológiai hátterére: „*Ha nem bízol abban, hogy a szegénység gazdagságot hozhat, gon-dolj Uradra, és hagyd abba a kételkedést. Mert ha az Úr nem lett volna sze-gény, ti sem lettetek volna gazdaggá.*” Fogalmazzunk meg magunknak egy kérdést: „Vajon miként készüljek idén adventben, hogy Jézus békéje ott legyen a családomban, a közösségemben?” Ja-vaslom, hogy menjünk el néhány roráté szentmisére, és azokon, de azon túl is, imádkozunk a békéért, és különösen a békétlen szívű emberekért. Don Bosco azt mondta: „*Jézus arra tanít, hogy jó-akaratomat minden emberre ki kell ter-jeszteni, még az ellenségeinkre is, mert az ő vallásának és eljövételének a célja a szeretet*”.

Kedves Olvasók!

Köszönetet mondok az Úrnak azért a sok jó dologért, amit a kihívások közepette is az idei évben az élettől kaptunk, és sze-retném kifejezni hálámat Don Bosco nevében a sok-sok jótévőnknek, akik imádságukkal és munkájukkal segítik a szalézi tevékenységet szerte a magyar tartományban. A Keresztények Segítsége kísérje családjaitokat, és esdje ki szá-munkra, hogy a béke közvetítői lehes-sünk!

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

MEGHÍVÓ Tartományi Don Bosco ünnepre

Minden idős és fiatal
Don Bosco-tisztelőt
szeretettel várunk
közös ünnepségre
**2023. január 28-án,
szombaton 10 órára**

HELYSZÍN:
Nyergesújfalu,
Zafféry Károly
Szalézi Középiskola
Cím: 2536 Nyergesújfalu,
Kossuth Lajos utca 63.
Távolsági buszról
a „Gimnázium” megállónál
kell leszállni.
Gépkocsival parkolás
a plébánia parkolójában
ill. az iskolaudvarban.

Bosco Szent János Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány

19673752-1-41

OTP bankszámlaszám: **11784009 - 21401080**

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

Annak az erőtlén gyermeknek az ereje legyőzi a világ összes hatalmasságát

Ebben az évben Izajás szavai igazabban csengenek, mint valaha: „A nép, amely sötétségben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál árnyékában laktak, azoknak világosság támad.”

Kedves Barátaim, az évnek ebben az időszakban több fényt látni az utcákon. Csillagok és kirakatok hirdetik karácsony ünnepének közeledtét. A Mikulások, rénszarvasok és hóemberek áradatában ritkán tűnik fel a Kiszjézus, bár Ő az ünnep királya. Ahogy XVI. Benedek pápa emlékeztetett: „Isten dicsősége nem a király diadalában és hatalmában nyilvánul meg, nem egy híres városban ragyog fel vagy egy pompás palotában, hanem egy szűz méhében költözik, egy gyermek szegénységében nyilvánul meg. Isten mindenhatósága - a mi életünkben is - gyakran az igazság és a szeretet csendes erejével működik. A hit azt mondja nekünk, hogy annak a Gyermekeknek a védtelen ereje végre legyőzi a világ hatalmasságainak a hangját. És a világ éjszakájában engedjük, hogy újra megleljen és világossággal töltsön el Istennek ez a teljesen váratlan tette: Isten gyermekké lesz. Engedjük, hogy újra megleljen és világossággal töltsön el a csillag, amely örömmel árasztotta el az univerzumot. Azért, hogy a Kiszjézus, amikor eljön hozzánk, ne találjon felkészületlenül, ne legyünk olyanok, akik csak a külső környezetüket kívánják feldíszíteni.”

A karácsonyi készülődést legtöbbször a várakozás izgalmaival éljük meg. Vannak, akik nem tudják szívük mélyén átérezni, mit jelent Isten – aki maga a szeretet – jelenlétének ez a csodálatos misztériuma. Vannak, akik igen. Mindenesetre, mindig az emberiség, a kegyelem, a békevágy, a remény gyönyörű pillanata ez.

Nem titkolhatjuk el magunk elől, hogy a világ jelenleg sötét napjait éli. Az éjszakában élünk, a fájdalmak, a reménytelenség, a háború, a halál idejében.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a háborút Ukrajnában.

Nem feledkezhetünk meg az ezernyi háború által tönkretett életéről és a halálról, mely a nyomában jár.

Ne hagyjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy Ukrajnában emberek ezrei kényszerültek lakóhelyük elhagyására, és hogy több százezer ember él emberhez méltatlan körülmények között bujkálva, világítás, fűtés és szinte élelem nélkül.

Ukrajnán kívül huszonkilenc háborús tűzfészkek van még a világban, hasonló hatással az emberek életére.

Latin-Amerikában vannak országok, ahol minden évben 35 000 embert gyilkolnak meg.

Európában (közülünk, akik azt hitték biztonságban vannak minden bajtól) a szegények száma megduplázódott a két-három évvel ezelőttihez képest.

Nem sikerült megszüntetni az éhínséget a világban, sőt növekedett.

A tűz- és árvíz-katasztrófák, melyek az éghajlatváltozás következményei egy beteg bolygón, egyre gyakrabban küldenek intő jeleket számunkra.

A legutóbbi klímacsúcson azok a nemzetek, amelyek a leginkább szennyezik a környezetet még csak meg sem jelentek, mintha ez a probléma őket nem is érintené.

Nem nevezhetjük ezt az „emberiség éjszakájának”? Ferenc pápa azt mondta: „Idén imánk »kiáltássá« vált, mert ma a békét súlyosan megsértették, megsebeztek, lábbal tiporták: és ez Európában, vagyis azon a kontinensen történik, amely a múlt században két világháború tragédiáját élte át, most pedig a harmadik világháborúban vagyunk.”

Isten jóságának megnyilvánulása Jézus Krisztusban és az ő szeretete az emberek iránt kivontak minket ebből a helyzetből. Isten megmentett minket, miként a Tituszhoz írt levél is mondja. Megszabadított bennünket a láncoktól, amelyek gúzsba kötöttek. Véget vetett megosztottságunknak és eltévelyedésünknek, valamint visszavezetett a helyes útra. Megszabadított bennünket a gyűlölethez való ragaszkodástól. Amikor embersége megnyilvánult Krisztusban, ez az igaz emberkép megváltoztatott bennünk is valamit. Összekötött minket azzal az eredeti képpel, amit Isten alkotott rólunk, és új szépséggel árasztotta el az eredeti képet.

Ferenc pápa ebben az időszakban többször is visszatért a remény témájához, és arra buzdított minket, hogy új szemmel tekintsünk létezésünkre, főleg most, amikor kemény próbákon megyünk keresztül. Kiemelte, hogy tekintsünk a reményre Jézus szemével, aki a „remény szerzője”, hogy segítsen átvészelni ezeket a nehéz napokat, azzal a bizonyossággal, hogy a sötétségből világosság lesz. A remény „egy olyan erény, amely soha nem okoz csalódást: ha rálelsz, soha nem fogsz csalódni”

mondta Ferenc pápa. Egy erény, amely Charles Peguy elismert francia katolikus költő versében meglepi még Istent is, mert a költő ezt mondatja vele: „A hit, amit a legjobban szeretek, mondja Isten, a remény. Ami meglep engem... a remény.”

Hol találhatjuk meg, fedezhetjük fel, érinthetjük meg a 2000 évvel ezelőtti megtestesülést, a karácsony gyümölcseit, valamint az Úr feltámadása által kapott élet gyümölcseit? Van okunk reménykedni vagy a sötét éjszaka nem engedi, hogy megtaláljuk ezeket?

A Gyermekeknek üres a keze, mert Isten ajándéka, a legbecsebb ajándék az emberiség számára, Ő maga. Nem egy *szuperhős*, hanem egy kicsiny, törékeny, védtelen lény, mint mi. És ezzel azt üzeni nekünk: induljunk ki ebből, kezdjük újra a gyengédségből. Nézzünk a szemébe és fedezzük fel benne ugyanazt az életet, amely bennünk is lüktet. Lehet, hogy vannak, akik számára nevetségesnek, agyontaposhatónak, kiiktathatónak tűnhet, de mi tudjuk, hogy olyan erővel rendelkezünk, amely szétzúzhatja sötétséget. Jézus a ránk bízott kicsiny fény.

Salézi Szent Ferenc 400 XVI. Benedek pápa

„Isten az emberi szív Istene”

A salézi rend 2022-ben világszerte jubileumi évet hirdetett arra emlékezve, hogy négyszáz évvel ezelőtt, 1622. december 28-án adta vissza lelkét a Teremtőnek Salézi Szent Ferenc, akiről 1859-ben Bosco Szent János elnevezte a közösséget. A jeles évforduló kapcsán XVI. Benedek emeritus pápa katekézisést idézzük 2011-ből.

„*Dieu est le Dieu du coeur humain*” – Isten az emberi szív Istene – kezdte tanítását XVI. Benedek pápa Salézi Szent Ferenc gondolatának felidézésével, amely bár egyszerű megállapításnak tűnik, mégis magába foglalja e jelentős szent spirituális életének lényegét.

Ferenc 1567-ben született Franciaországban, savoyai nemesi család sarjaként. Kiváló neveltetésben részesült: alapfokú tanulmányait Párizsban végezte, amelyek során teológiát is tanult. Ezt követően apja akaratának megfelelően a padovai egyetemre került, ahol jogot tanult az intézmény kiváló diákjaként. Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás tanítását tanulmányozta, amely kétségeket ébresztett benne az örök üdvösséggel és a korszakban aktuális témával, azaz az isteni predestináció, vagyis az eleve elrendelés tanával kapcsolatban. A kor legfontosabb teológiai kérdéseinek való elmélkedésének időszakát lelki dráma-ként élte meg; folyamatosan imádkozott, e belső harc mégis olyannyira kínos, hogy sem enni, sem aludni nem tudott. Ekkor látogatott el a párizsi domonkos templomba, hogy imádkozzon és megnyissa szívét a válasza.

A fiatal Ferenc ezt követően nyugalmat talált az Isteni Szeretet felszabadító és radikális valóságában: bármiféle elvárás nélkül szeretni az Urat és bízni szeretetében. Szeretni kell Istent attól függetlenül, hogy mit ad és mit vesz el. Csak így lehet békére lelteni – magyarázta Salézi Ferenc meggyőződését a Szentatyá, majd elmondta, hogy ez a szent életének titka, amelyet

Most rajtunk a sor.

Egy ajándék csak akkor értékes, ha használod! Mint minden esetben, itt is van lehetőség, hogy „újrahasznosítsuk” Isten ajándékát: továbbadni az életet! Kétségtelenül, ez így van: a sok éjszakával szemben van sok élet is. Az élet, amit Názáreti Mária hoz el nekünk újszülött Fiában és oly sok gyermek élete, akiket anyjuk végtelen szeretettel a világra hoz Isten nevében. Milliárdnyi névtelen fordul nap mint nap a felebarát, a szükségét szenvedők, a magányos idősök felé. Az élet az, amit ezek a névtelen emberek továbbadnak, akik csendesen harcolnak a sötétség és a pesszimizmus ellen. Az élet szerintem az, amit napról napra elvetnek a szalézi házakban a világon, ahol egy gesztus, egy mosoly, egy szelet kenyér vagy egy tál rizs, egy találkozás elülteti a fényt és a reményt. Mindez, úgy hiszem, a karácsony, a megtestesülés, a feltámadás és az élet Istenének a gyümölcse, mert mindig az övé az utolsó szó.

az *Értekezés az istenszeretetről* című fő művében fogalmazott meg.

Ferenc ezután meggyőzve apját döntéséről, az Úr hívására adott választ: 1593. december 18-án pappá szentelték. 1602-ben Genf püspökévé nevezték ki, amely a korban a kálvinizmus egyik fellegvára volt. Ferenc püspökként egy szegény és gyötrelmekkel teli egyházmegye főpásztori feladatait látta el, mégis életének és tanításának példája a korabeli Európa egész területén elterjedt. Apostol volt, hithirdető, író, az ima és a szeretet-cselekedetek embere, aki azon fáradozott, hogy megvalósítsa a trentói zsinat elképzeléseit. A katolikus megújulás és a protestánsokkal való párbeszéd mellett kötelezte el magát a személyes kapcsolatok jelentősége és a szeretetcselekedetek által. Fontos diplomáciai és a kiengesztelődésre irányuló szolgálatot végzett európai szinten.

Salézi Szent Ferenc egyik legjelentősebb tevékenysége a lelki-vezetés volt: egy fiatal nővel való találkozásából született meg a modern kor egyik legolvasottabb írása, a *Bevezetés a lelki életbe*. E mű Chantal Szent Franciskához fűződő mély barátságának gyümölcse, amely egy új szerzetesrend megszületéséhez vezetett. A vizitációs nővérek rendjét az Istennek szentelt élet jellemzi, amelyet egyszerűséggel és alázattal élnek meg tagjai. Salézi Szent Ferenc így írt erről: „Azt kívánom, hogy a nővéreket egyetlen ideál vezesse, ez pedig az Úr dicsőítése alázatos módon.”

Szalézi Ferenc 1622-ben halt meg, 55 évesen. Élete teljességet tükröz szellemi válaszkeresése, tanítása által, amely nagy hatással volt a kereszténységre. A humanizmus aspektusaiból számos dolgot megtestesített, így például a kultúra és az előzékenység, a szabadság és a gyengédség, a nemeslelkűség és a szolidaritás fogalmát. *Bevezetés a lelki életbe* című művében arra hív, hogy adjuk át magunkat Istennek, teljességgel megélve az életet és feladatainkat. A dokumentum, amellyel XIII. Leó pápa egyházdoktorának nyilvánította Szalézi Szent Ferencet,

pontosan ezt emeli ki életéből, vagyis az életszentségre való meghívást, amelyet a szent mindig hirdetett. Szalézi Ferenc ezt így fogalmazta meg írásában: „Az ember a világegyetem tökéletessége; a lélek az ember tökéletessége; a szeretet a lélek tökéletessége; a szeretetcelekedet pedig a szeretetét.”

Ferenc tanítása korunk számos pedagógiai irányzatában és lelkiiségében fellelhető, ami nélkül nem ismerhettük volna meg Bosco Szent Jánost vagy Lisieux-i Szent Terézt. Egy olyan időszakban, amikor a nemzetek akár erőszak és gyöt-

relmek árán is a szabadságot keresik, nem feledkezhetünk meg Szalézi Szent Ferenc alakjáról, aki a béke és a lelki élet embere volt, aki embertársainak a lelki szabadságról tanított, aki a keresztény humanizmus példás alakja volt. Tanítása, szavai arra emlékeztetnek minket, hogy az ember lelke mélyén magában hordozza az Isten iránti vágyat, nosztalgiát, és csakis Őbenne találja meg az igaz boldogságot és kiteljesedést.

Boldogunk, Sándor István nyomában

B. Varga Judit

Sándor István boldog karácsonya

Egy szolnoki vasúti napszámos fiatal izgatottan várja 1935 karácsonyát. Még kiskamasz korában, 13 évesen olvasta a Szalézi Értesítőben, hogy Don Bosco szerzetesei kisegítő testvéreket keresnek. Olyan, legalább az elemi iskolát kijárt, nőtlenségüket és feddhetetlen életüket évről évre igazolni tudó fiatalokat, akik az alázatos élet ritka mintaképei, akik sikerrel visznek minden feladatot, a munkához és a tradíciókhoz ragaszkodnak és erkölcsösen gondolkodnak. Ha mindezt fűszerezni képesek jó kedéllyel és tarka humorral, a szalézi közösségben a helyük. A 18 éves kora óta részöntőként és esztorgályosként, majd napszámosként dolgozó Sándor István a szenteste előtti napon megírja harmadik, egyben utolsó felvételi kérelmét a szalézi tartományfőnökhöz. Biztos benne, hogy megfelel a kiírt feltételeknek. Tudja, érzi, hogy neki való. Mint kisegítő testvér elveszhetne külsejével az emberek tömkelegében, mint egyszerű polgár feltűnés nélkül tehetne jót mindenkivel. Bár világi ruhában járna, mégis gyakorolná az életszentséget, a szolgálat készségét vígan és sok jóssággal, helyes ítélőképességgel. Olyan közel juthatna a gyermekekhez,

kivált a szegényebbekhez a vasárnapi oratóriumokban, az inasgyermek és a bejáró gyermekek részére emelt otthonokban, hogy azok nélküle létezni sem tudnának! Olvasta a Szalézi Értesítő hasábjain, hogy ritka varázsereje van az ilyen szerény testvér szavának, ha a kellő pillanatban súgja a gyermek fülébe. A felvételihez minden kötelezően előírt dokumentumot beszerezett. Megvan az utolsó iskolai bizonyítvány, a keresztlevél, a bérmalevél, a szülők egyházi házasságlevele, az orvosi bizonyítvány. Utóbbit a helybeli ferencesek házi orvosa állította ki. Lelkiatyja, a szintén ferences Kollár Kázmér már két hete elküldte ajánlását a szalézi tartományfőnöknek. És ami különösen megnyugtató: végre a szülei sem ellenzik. Édesapjától ezen a napon, december 23-án megkapta a beleegyezést.

De még egy levél is íródik ekkor. Nem akárci, az előző évben Szolnokra házfőnöknek és plébánosnak kinevezett ferences zenetanár, aki Szent Erzsébet halálának 700 éves évfordulójára komponált művével vált országosan ismertté, Szabó György Polikárp is megfogalmazza támogató sorait. Igazolja, hogy Sándor István

jó erkölcsű, példás magaviseletű, Szent Ferenc harmadrendjének és a Credó egyesületének a tagja. Mégis, a szalézi rendbe való felvételét bizalommal és legjobb lelkiismeretével ajánlja. Önzetlenül – pedig a ferencesek is szívesen befogadták volna. Kollár Kázmér atya le is írta, hogy náluk semmi akadály nem lenne a felvételének, de ő a szaléziakhoz akar belépni...

December 23-án három levél ment el Szolnokról a Clarisseumba: Szabó Polikárp ajánlása, az orvosi igazolás és Sándor István kérelme. „... a Szaléziánus rendbe érzek hivatást. Dolgozni mindenütt kell, dolog nélkül nem lehet az örök életet elérni...” A lelkében mélységesen boldog és reménnyel teli leendő kisegítő testvér alig két hónap múlva átléphetne a Clarisseum küszöbét és maradt ott hűséges szalézi amíg lehetett és azon is túl – egészen máig.

Az írás a Szalézi Értesítő 1927-es számai és P. Pierluigi Cameroni SDB *Boldog Sándor István az örömhír vértanúja* c. könyve felhasználásával készült.

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

120 éve a szaléziak szolgálatában a magyar Szalézi Értesítő

„Sokba kerül.”

„Nem folyik be rá (elég) adomány.”

„Fölösleges.”

Lehet, hogy a mai időkben, amikor a nyomtatott kiadványok lassan elvesztik létjogosultságukat, hiszen az online felületekkel szemben a terjedelmük igencsak korlátozott, nem is beszélve arról, hogy az előállítás és postázás költségei lassan az egekbe emelkednek, talán többen kérdezik, miért ragaszkodunk még mindig a Szalézi Értesítőhöz.

A válasz pedig: mert ez (is) egy Don Bosco-i hagyomány. Don Bosco különböző módokon nyíltan egyesítette a munkatárs és a jótevő fogalmát. A munkatársak „imádkozhatnak és anyagi segítségben is részesíthetik a szaléziakat”. Az anyagi támogatás a munkatársak egyik „szükséges eszköze”: „Az imák nem elegendők ... nem csak a hitelezők, hanem a fiatalok sem elégednek meg az imával.” Itt emlékeztetni kell arra, hogy Don Bosco szigorú doktrínát követett, amely szerint az alamizsnálkodás nemcsak nagylelkű cselekedet, hanem súlyos kötelesség volt, szigorú követelmény, amelynek nyilvánvaló a társadalmi hatása. Mára már kikopott az a hagyomány, hogy pénzádományt juttassunk ilyen célra. Elszoktunk tőle. „Nem divat.”

Don Bosco így fogalmazta meg a lap lényegét:

„A Bollettino lényege, hogy **ismertté tegye a szaléziak munkáját** amennyire csak lehetséges, és kifejtse annak valódi

Az olasz Bollettino Salesiano, amelyet hamarosan követtek a kiadások más nyelveken, egyebek mellett magyarul is, nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Don Bosco „megcsinálja a szerencsáját”. A tények alapján összességében elérte az általa javasolt számos célt: a jóság terjesztését, amiért a szalézi rend működött, a kedvező közvélemény kialakítását a rend számára, a finanszírozását és a nagyszámú mind férfi, mind női hivatást. Többek között Boldog Sándor Istvánét is...

jelentőségét és lényegét. Mindig segítségünkre lesz abban, hogy **adományokat szerezzünk a munkánkhoz és megnyerjük az emberek jóindulatát intézeteink számára. A kiadvány biztosítja majd a nyilvánosságot minden vállalkozásunknak. Ha megbukik, gyengül vagy csődbe jut, a vállalkozásaink is erre a sorsra jutnak majd. A lehető legtöbb olvasóhoz kell eljuttatni és ingyenesen kell terjeszteni.**”

Don Bosco a Szalézi Értesítőt ingyenesen küldte az összes lehetséges jótevőnek, potenciális munkatársnak, azzal az egyszerű meghívással, hogy évente három lírát fizessen (mintegy 11 euró, vagyis jelenlegi árfolyamon 4500 forint), hogy hozzájáruljon a nyomtatási és szállítási költségekhez anélkül, hogy ez előfizetésnek számítana.

Az első magyar szalézi kiadványok 1902-ben jelentek meg: négy füzet „Don Bosco és műveinek ismertetése” címmel a Szalézi Társaság kiadásában – ezek voltak a híres lila füzetek, majd 1903-tól rendszeresen háromhavonként jelent meg a magyar nyelvű Szalézi Értesítő. A lapot közel 40 000 példányban postázták Magyarországra. A szerkesztési és a korrektúra munkákat Zafféry Károly áldozópap, az első magyar szalézi végezte Torinóban. Sokat fáradozott azért, hogy Magyarországon is letelepedjen a Szalézi Társaság és megindulhasson a munka. Hogy ez sikerült, sokban köszönhető a Szalézi Értesítőnek, hiszen a befolyt adományok biztosították az anyagi eszközöket erre a célra.

Két évvel a szaléziak magyarországi letelepedése előtt, 1911-ben, amikor a cavagliai Szent István Magyar Intézet tízéves fennállását ünnepelte, a Szalézi Értesítő 12 000 példányban forgott köz-

kézen Magyarországon és a szalézi munkatársak száma több ezer volt – ugyanis minden nagylelkű adakozót szalézi munkatársnak tekintettek és minden befolyt összeg után „járt” a Szalézi Értesítő. A lap szerkesztői és munkatársai maguk a szalézi atyák voltak és ezt a szerzetesi alázatosság leple alatt tették, ezért a cikkek mellett általában nincs feltüntetve a szerző neve és nem ritkán még a szerkesztő nevét sem találjuk a lap impresszumában.

A nagy példányszám hatalmas propagandát jelentett a rákospalotai Szalézi Nyomda egyéb kiadványainak is. A Szalézi Értesítőnek köszönhetően még másik három folyóiratot és igen sok aszketikus és ifjúsági könyvet is kiadhattak és szép eredménnyel forgalomba hozhattak.

„Olyan időket élünk, amikor a munkánkra nagy szükség van. A világ elanyagiasodott, ezért dolgoznunk kell és **mindazt a jót, amit teszünk, meg kell ismertetnünk a világgal. Ha valaki csodát művel, közben éjt nappallá téve imádkozik, de ki sem mozdul a házból, ezzel nem győzi meg a világot. A világnak látnia kell a jót, hogy ez megragadja.**” (MB 13,126)

Ezek azok a szavak, melyeket maga Don Bosco jegyzett le, amikor lapját, a Bollettino Salesiano-t 1877-ben útjára bocsátotta. Azóta többször is változott, de a tartalma és célja mindig ugyanaz maradt: a nagy Szalézi Család tagjai összefogásának előmozdítása az eredmények bemutatásán keresztül, a tevékenységek, a tervek, a megvalósítás módozatainak ismertetésével.

A magyar Szalézi Értesítő is ugyanezt a célt szolgálja. Önökön, olvasókon múlik, hogy feladatát sikerrel betöltse.

Zárókonferencia

Fontos mérföldkőhöz érkezett a Tedd képessé program 2022. szeptember 30-án, pénteken. A projekt abban a formájában, ahogyan azt a Szalézi Intézmény Fenntartó 2020 februárjától működtette, lezárult. Az elkészült új műhelycsarnokot és a műhelyiskolai képzést is a Szalézi Intézmény Fenntartó iskolája, a Don Bosco Általános Iskola, Szakképző Iskola, Technikum, Gimnázium és Kollégium vette át. A projekt zárásáról egy szakmai konferenciával emlékeztek meg a szervezők Budapesten, a Tartományfőnökségen.

A Tedd képessé program során a képzést irányító mentorok két tanév alatt összesen 75 diákot oktattak. Közülük 60 szerzett részszakma képesítést, 6-an a Don Bosco Iskola keretei között fejezik be a műhelyiskolai képzésüket, 9 fő lemorzsolódott. Az első évben végzett 36 diákból a 2022 júliusában végzett mérés szerint a túlnyomó többség (több, mint a végzettek 80%-a) tanult vagy dolgozott. A program nagyon sikeres volt, a lemorzsolódással fenyegetett diákok túlnyomó többségét sikerült szakmához juttatni és produktív munkában tartani vagy a szakképző iskolába visszajuttatni.

A konferencia célja az volt, hogy a szakma jelen lévő képviselőinek bemutassa a program eredményeit, elsősorban a végzett diákokra, a szakmaszerzést követő életükre fókuszálva. A zárókonferencián Nagy Zoltán, a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Hivatal államigazgatási elnökhelyettese, valamint Czirfusz Dóra, az Elemzési és Pályakövetési Munkacsoport vezetője a magyarországi szakképzésben tanulók- és a Tedd képessé program műhelyiskolásai körében végzett kérdőíves felmérések eredményeit mutatták be, majd Fehér Melinda, a Műhelyiskola életvezetési tanácsadója beszélt a diákokkal való közös munkáról, azok tanulságairól, további érdekes statisztikákkal egészítve ki a korábban elhangzottakat.

A konferencia második blokkjának kezdetén a balajti *Jelenlét Pont* felújítását bemutató kisfilmet tekinthették meg a jelen lévő érdeklődők.

Az esemény fénypontja egy kerekasztal beszélgetés volt, melyben három végzett műhelyiskolás diákkal beszélgettek a mentoraik, segítők.

A program ezzel hivatalosan véget ért, a Műhelyiskola mostantól a Don Bosco Iskola részeként működik tovább.

Artemide Zatti testvér szentté avatása magyar szemmel

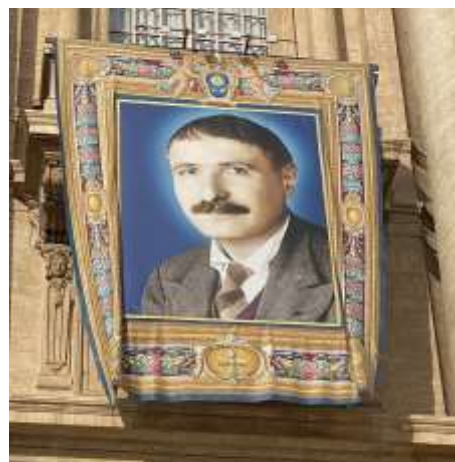
Vatikánváros környékén járva 2022. október 8., szombat és 9., vasárnap délelőtt és kora délután nem lehetett nem belebotlani a 600 szalézi, főként testvér, egy-egy csoportjába. Huszonhárom éves fiatal rendtárstól kezdve a 92 évesig, Dél-Amerika fiától kezdve Európa szülőttein át japánokig, Lengyelország sarjaitól Dél-Afrika gyermekeiig összesereglettek Don Bosco fiai. Ennek legfőbb oka egy nagyszerű testvérünk, Artemide Zatti életszentségének kihirdetése volt Isten népének színe előtt a Szent Péter téren. Ez még talán nem is lett volna elég, ha rendfőnökünk és más lelkes rendtársaink nem hívtak és támogattak volna meg minden testvért a világon, hogy részesüljenek abból a kincsből, amit egy szalézi életszentség immár egyetemesen is elismert példája jelent.

Mi is izgatottan szálltunk négy kerékre péntek reggel a hétfős magyar különítménnyel, amely Andrásfalvy János tartományfőnök atyánkból, a papságra jelölt Tóth Domonkos rendtársunkból és öt testvérből – Jani Áron, Kirner Gábor, Nádudvari Géza, Fülöp Tibor és jómagam, Berkeci Szabolcs – állt.

Esti érkezésünktől kezdve tapasztaltuk a testvéri szeretet ragyogó kifejezéseit: gördülékeny közlekedés, kényelmes zárandokszállások, finom ételek, felkészült, fiatal zárandokvezető rendtársak kalauzoltak Don Bosco római nyomain, a megfelelő tájékoztatás, és még sorolhatnánk. A nagylelkűség nagylelkűséget szült. Nem volt ritka, hogy betoppanva egy ebédlőbe az ott ülő vendégek előzőeken odahívtak az üres helyre, vagy épp egy szomszédos testvér a zárandokcsoport minden tagjának vett egy-egy üdítőt a kedvencéből. Sokszor kézzel-lábbal mutogatva, vagy épp online fordítóval, vagy nyelvtudásunkat leporolva törtük át a kommunikációs gátakat. Ettől még teljesebb volt a „pünkösdi”-élmény! Sokszor szívmengető volt látni vagy tapasztalni, miként ölelték meg egymást a rég nem látott testvérek, évfolyamtársak

a viszontlátás örömeivel. A szenttéavatás előtti, számunkra első teljes római napon először a rendfőnök atya, don Ángel Artime mutatott be szentmisét a vatikáni VI. Pál aulában, amelyen már a szalézi bíborosok és püspökök is jelen voltak. Majd tanúságtételek következtek. Ezalatt megismertük annak a szalézi szerzetesnek a testvérét, aki másodikként csodásan meggyógyult Artemide Zatti közbenjárására, így biztosítva a szenttéavatáshoz szükséges második csodát. Délben meglátogattak minket Ferenc pápa, tőle is személyes élményeket hallottunk, hiszen még argentin jezsuita tartományfőnök korában ő is szent testvérünk közbenjárását kérte új jezsuita testvéri hivatásokért – sikerrel. Délután végigjártuk Róma utcáit azokon az utakon, ahol egykor Don Bosco atyánk is járt.

A szenttéavatás napján micsoda egység és sokféleség várt a Szent Péter téren! Nyelvek kavalkádja, de a liturgikus imádságunk nagy része mégis a latin nyelvre alapult. Csak úgy özönlöttek, nem csupán szalézi testvéreink, hanem mások is, például a mellénk sodródó nemes Nádasdy család sarja, aki olaszul büszkélkedett magyar édesanyjával. A szenttéavatás felemelő rítusa után az Ige asztalához járultunk. „Együtt járni” és

„megköszönni” – jelölte ki a tíz leprás meggyógyításának történetéből a csapásirányt Szentatyánk, modellnek állítva az immár szentté avatott Giovanni Battista Scalabrini püspököt és testvérünket, Artemidét. A pápai áldás és a pástor-testvérekhez intézett személyes szavak után a pápamobilra szállt a Szentatya, amit feszülten figyeltünk, és útja mentén tolongott a nyáj. Az ünnepi ebéd után megkerestük egymást, s egy szabad, testvéries „magyar délutánt” kerekítettünk ki. Este a szállásokra térve néhányunkat átjárt az utolsó este édes, de az elválás miatt talán enyhén fájó érzése.

Hazatérésünk után nem folytatódhat minden csupán a régi kerékvágásban! Magunk közt beszélgetve megosztottuk, hogy szent testvérünk lelkületének mely darabkáját öltenénk magunkra, így például az előzőeken rendelkezésre állást, a kudarcokból való felállás képességét vagy éppen a Jézusra alapozott szeretet-teljességet, ami mindenki rokonává tesz minket.

Büszkék vagyunk rád, Artemide bátyánk, támogasd kisebb testvéreidet az atyai ház felé vezető úton!

Diakónusszentelés

Avilai Szent Teréz ünnepén, október 15-én az Újpest-Megyeri Krisztus Király-templomban Cserháti Ferenc, esztergombudapesti segédpüspök diakónussá szentelte Ilodigwe Emmanuel Chekwube örökfogadalmas szalézi szerzetest. Az újpest-megyeri szalézi munkatársak így számoltak be az eseményekről:

Már jóval a 15 órakor kezdődő ünnepi szentmise előtt megkezdődött a gyülekezés. Az ünnepi díszbe öltözött templomot megtöltötték a hívek, idősek és fiatalok és a Szalézi Család tagjai, hogy együtt ünnepeljenek Emmanuellel. A megyeri rózsafüzér társulat tagjai és Kukuczka Robert atya vezetésével imádkozták a rózsafüzért, a ráhangolódásban pedig az ifjúsági zenekar segítette az érkezőket. Hartai Gábor plébános atya mindent elkövetett, hogy a helyszín megfelelően elő legyen készítve és az ünnephez méltóan fel legyen díszítve. A liturgiát a templom énekkara kísérte Sándor Anna vezetésével.

A szertartás menetét Jani Áron testvér ismertette. Emmanuel testvért szinte nem is kellett bemutatni, hiszen sokat segédkezik a helyi oratóriumban, fiatalok és idősek is ismerik és szeretik.

Amikor megérkezett Cserháti püspök atya, Andrásfalvy János tartományfőnök atya bemutatta neki Emmanuel édesanyját, aki Nigériából érkezett fia diakónussá szentelésére. A hölgy nem először van Magyarországon, néhány éve már járt nálunk, amikor Emmanuel örökfogadalomtételét ünnepeltük Péliföldszentkeresztben.

Az újpest-megyeri hívek nagy öröme rendtársai el tudták hozni az ünnepre korábbi szeretett plébánosunkat, az immár idős és gyengélkedő Szikszay Sándor atyát is.

Nagyon felemelő látvány volt a bevonulás a sok-sok ministránsal, papokkal. A püspök atya nagyon barátságosan üdvözölt mindenkit.

Andrásfalvy János tartományfőnök atya megköszönte a püspök atyának, hogy elfogadta a felkérést a szentelésre, majd elmondta, hogy szép emlékek fűzik ehhez a templomhoz, hiszen ő is itt volt diakónus és itt szentelték pappá. Hartai Gábor atya szép

virágcsokorral köszöntötte a főpásztort, Cserháti püspök atya pedig megköszönte a szívélyes fogadtatást és örömét fejezte ki, hogy a szaléziak körében lehet.

Homíliáját a szőlőtő és a szőlővessző példázata köré építette, külön kiemelve a szeretetet értékét. A szentelendőhöz intézve szavait arra kérte, hogy őrizze meg szeretetteljes hozzáállását és tiszta lelkiületét, és terjessze ki azt mindenki, ne csak az ifjúság felé; keresse a lelkeket, ahogy azt a szalézi rend alapítója, Bosco Szent János és névadója, Szalézi Szent Ferenc is tette.

A szentelés az oltár előtt a hagyományos módon zajlott. Emmanuel testvért Tran Dinh Biet Pál óbudai templomigazgató atya és Sabu Joseph atya, az óbudai közösség igazgatója öltöztette be a diakónusok liturgikus ruhájába, a dalmatikába, majd rendtársával, a júniusban szentelt Kovács Sándor diakónussal együtt szolgáltak a szentmisén a püspök atya mellett.

A szentmisén rengetegen vettek részt, közöttük sok fiatal, akiknek körében Emmanuel testvér nagy népszerűségnek örvend. Megtöltötték a templomot, még az ajtó előtt a lépcsőn is sokan álltak. Valóban az „élő egyház” volt megtapasztalható ezen az ünnepi alkalmon, a kicsi gyerekektől kezdve egészen a nagyon idősekig. A helyi hívek meghatódva, örömmel tapasztalták, hogy végre tele volt fiatalokkal a templom, amit jó volt látni!

A szentmise után következtek a véget érni nem akaró köszöntések, fotók készültek. Mindenki meg akarta szorítani Emmanuel kezét és valamit jót kívánni neki további szolgálatához.

A jó szomszédság jegyében a kármelita nővérek is kivették részüket a szaléziak ünneplésében: az agapéra a rendelkezésükre bocsátották a tornatermüket, ahol szendvicsek, üdítő és sütemény mellett egy kis jó hangulatú találkozásra, beszélgetésre is sor kerülhetett.

Szép ünnep volt!

A most szentelt szalézi diakónusról röviden:

Ilodigwe Emmanuel Chekwube szalézi szerzetes, nigériai misszionárius, aki 2016 óta szolgál Magyarországon. Nagyon gyorsan elsajátította nyelvünket és különös érzékenységgel nyitott a magyar mentalitás felé. 1990-ben született Nigériában, 2008-ban csatlakozott a szaléziakhoz, egy-egy évet töltött misszióban Ghánában és Libériában, közben filozófiát tanult. Első fogadalmát 2012-ben, örökfogadalmát 2019-ben immár Magyarországon tette le. Jelenleg az óbudai szalézi szerzetesi közösség tagja és a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán végzi tanulmányait.

Jellemző rá, hogy a fiatalokkal nem csak személyesen találkozik, de a digitális térben is aktívan jelen van. Szívesen közlekedik kerékpárral, még a főváros forgalmától sem riad vissza.

Úton a Szalézi Családdal – Az első lépés

Október 7–9. között Péliföldszentkereszten került megrendezésre az Úton a Szalézi Családdal elnevezésű program a hivatásukat kereső 18 és 35 év közötti fiúknak és lányoknak.

A hétvégére huszonnégy fiatal érkezett, akik megismerkedhettek a Szalézi Család Magyarországon is jelenlévő tagjaival, akik a szalézi lelkeséget családosként, megszentelt életet élőként, vagy akár egyedülállóként élnek meg.

A szaléziak mellett jelen voltak a 150. alapítási évfordulójukat ünneplő Don Bosco nővérek, a szalézi munkatársak, a voluntáriák és Don Bosco voltnövendékei és barátai is. A hétvége ismerkedéssel kezdődött, amiben Németh Ádám voltnövendék játékos feladatai segítettek. Ezután szentségimádásra került sor, melyet Kirner Zoltán atya jóéjszakátja követett, aki kiemelte, hogy mennyire nagy boldogság és béke tölti el azt az embert, akinek sikerül elköteleződni a hivatása mellett. Másnap délelőtt megismerkedtünk a Szalézi Család tagjaival, valamint egy rövid előadást követően egyéni elmélkedésre és csoportbeszélgetésre volt lehetőségük a fiataloknak a hivatáskeresésről, az azt segítő és akadályozó tényezőkről, a megkülönböztetésről stb. Délben szentmisét mutatott be Kukuczka Róbert atya, majd ebéd következett. Az ebéd utáni nagyobb szünetben jutott idő a beszélgetésekre, sétára a gyönyörű szőlősi időben. A délutáni blokkot egy közös rózsafüzérrel kezdtük, amely során a saját hivatásunkért imádkoztunk, melyhez segítségül szolgáltak Kirner Zoltán atya rövid elmélkedései is az egyes rózsafüzértizedek előtt. Ezt követően mű-

helyfoglalkozások következtek, melyek közül a fiatalok kettőt választhattak. A családos hivatásról szóló műhelyt két házaspár – Márialigeti Bence és Krisztina valamint Valaczka Lukács és Valaczka-Pintér Piroska – tartotta, Rácz Zsuzsanna Enikő szalézi munkatárs az egyedülálló (nem megszentelt) életre szóló élethivatás kapcsán osztotta meg tapasztalatát. A voluntáriák Kukuczka Róbert atya közreműködésével a Szentírás nyomán beszéltek a hivatásokról, valamint bemutatták a voluntária hivatást is, amelyet nagy érdeklődés övezett. A hétvégén a Szűzanya ünnepei (Rózsafüzér királynője, Magyarok Nagyasszonya) is segítettek az elmélkedésekben és az imádságokban, és érezhető volt a Szűzanya jelenléte is a hétvége családias hangulatában.

A szombat este nagy mulatsággal zárult. Kovács Sándor diakónus atya táncbázisba invitálta a fiatalokat, mely után Almási Annamária voltnövendék egy vidám hangulatú játékot tartott. Ezután Elvira Hervayova szalézi nővér esti imája és jóéjszakátja következett, mely után a fiatalok tovább táncoltak, beszélgettek, játszottak. A fiatalok közül sokan keresték meg a szalézi atyákat szentgyónással, lelkibeszélgetésekkel, ahogy a Szalézi Család jelenlévő tagjait is.

Vasárnap, a programunk zárónapján egyéni elmélkedés után mindenki megszathatta azt, hogy milyen volt számára

ez a hétvége, hogy miben tudott tenni esetleg egy lépést előre a hivatása felfedezésében, elfogadásában. A közös utunk ezen a hétvégén szentmisével zárult, melyet Zoltán atya tartott.

A szalézi hivatáspasztorációs bizottság kezdeményezésére a Szalézi Család bevonásával valósult meg első lépésként az *Úton a Szalézi Családdal* programunk. Nagy élmény volt, hogy a fiatalok ösztönösen gondolkodnak a hivatásukról, hogy szeretnék valóban tisztábban látni és ehhez feltehetnék kérdéseiket is. Szeretnénk minden fiatal mellé szegődni a hivatása felismerése és annak elfogadása terén, bármely életállapotról híva is az Isten. Ebben pedig egy lehetséges útként mutattuk be a szalézi lelkeséget különféle életállapotban megélő Szalézi Családot.

Az első lépést mindig nehéz megtenni, de a következő lépések már könnyebbek lesznek, éppen ezért az első lépés után meghívtuk a résztvevő fiatalokat a második lépésre is. Február 24–26. szintén Péliföldszentkereszten lesz az *Úton a Szalézi Családdal* második lépése, melyre a résztvevőkön túl szeretettel várunk más, hivatásukat kereső 18 és 35 év közötti fiatalokat is.

Hála legyen az Istennek minden hivatás ajándékozójának ezért a hétvégéért, a fiatalokért és a Szalézi Csaláért!

Beszámoló

Szalézi munkatársak régiós kongresszusa

Kedves vendégeink voltak Pélifyöldszentkereszten október 6–9. között: a régió szalézi munkatársainak vezetői és küldöttei, akik nálunk tartották a munkatársi régió kongresszusát.

A régiós kongresszuson Közép- és Kelet-Európa munkatársi vezetői és delegátusai a világ-szintű küldöttekkel együtt átgondolták szerepüket az Egyház zsinati útjában, mindemellett pedig az a fontos feladat is várt rájuk, hogy új regionális koordinátort válasszanak.

Hosszas, körültekintő szervezés előzte meg a jeles alkalmat, hiszen 11 szalézi tartomány munkatársi vezetősége érkezett hozzánk 9 országból: a munkatársak tartományi tanácsainak mintegy negyven tagja Fehéroroszországból, Csehországból, Lengyelországból (négy tartományból), Szlovákiából, Szlovéniából, Ukrajnából, Horvátországból és Bosznia-Hercegovinából, valamint a házigazda Magyarország részéről. Az országunkban működő mintegy 150 szalézi munkatársat a koordinátor, Bángi-Magyar Attila mellett Bittsánszky Márton és Lengyel Erzsébet tanácsosok képviselték. Csatlakozott a résztvevőkhöz Bángi-Magyar Anna, Simon Zoltán, Marillai Andrea és Ónodi Gábor is, akik a jelenlegi tanács, illetve az előző munkatársi vezetőség tagjai.

Az eseményt megtisztelte jelenlétével Lucrecia Uribe Duque kolumbiai nővér, a szalézi munkatársak felelőse világ-szinten a Segítő Szűz Mária Leányai részéről, valamint Antonio Boccia szalézi munkatárs Olaszországból, aki a szalézi munkatársak koordinátora világ-szinten. A tanácskozást a régió koordinátora, Stanislav Veselský szlovák szalézi munkatárs moderálta olasz és angol nyelven, lengyel fordítással.

Az első napon Andrásfalvy János atya, magyar tartományfőnök és a magyar szalézi munkatársak delegátusa köszöntötte a vendégeket. Szentmise keretében egészen röviden bemutatta a helyszínt, a Magyar Szalézi Tartományt és szólt Boldog Sándor

Istvánról is.

A következő napon az eseményekbe online bekapcsolódott Duc Nam Nguyen vietnámi szalézi testvér, a szalézi rendfőnök küldötte világ-szinten, aki a szalézi munkatársak szinodális útjáról beszélt. Kitért arra, hogy csinálta ezt Don Bosco Valdoccóban, aláhúzva a jelenlétet, mint szalézi szentséget, a családiasságot, valamint a missziót, amely során együtt haladnak az úton és kísérik a fiatalokat.

Lucrecia Uribe Duque nővér a vezetés és szinodalitás bibliai dimenziójáról beszélt, kiemelve ennek kritikai szempontjait, a kétségeket, a konfliktusok leküzdését, Szent Pál lelkipásztori döntéseit és kitért a szinodalitásra korunk szalézi munkatársai szempontjából, a vezetésre és a formációra, a hierarchia meghatározására és a befogadó magatartásra.

Antonio Boccia előadásában arra mutatott rá, hogyan él meg a szinodalitást a szalézi munkatársak az Egyházban, utalt a Szalézi Családban betöltött szerepükre a kezdetektől, a világiak identitására az Egyházban, a munkatársi karizma és hivatás világi jellegére, a világhoz tartozásra és a szinodalitásra a gyakorlatban.

A kongresszuson volt idő arra is, hogy meghallgassák egyes munkatársi tartományok rövid beszámolóit és tapasztalatokat cseréljenek a legjobb gyakorlatok és a közös problémák megoldása terén, ami rendkívül tanulságos volt mindenki számára. A beszámolókból kiderült, hogy nem csak napos, de árnyoldala is van a munkának és a régióban több olyan gond is jelentkezik, ami általánosnak mondható: a generációs különbségekből adódó feszültség, a hivatások felkutatása és a fiatalok meghívása, a vezetés felelősségének vállalása, az anyagi-gazdasági problémák.

A kongresszus magyar résztvevői az egyetemes koordinátorral, a nővérek egyetemes küldöttjével, az újonnan megválasztott és a korábbi régióvezetővel

Meghallgatták Stanislav Veselský-nek, a régió leköszönő koordinátorának beszámolóját is, aki rendhagyóan immár nyolc éve végzi kiemelkedő odaadással a koordinátori feladatokat.

A napok részei voltak a témák közös megvitatásán kívül a közősen elmondott rózsafüzér, melyet a gyönyörű, őszi időben az új Via Lucis mentén sétálva imádkoztak a résztvevők, különböző nyelveken. A napi szentmisék és az ima percek mellett jutott idő a kötetlen, vidám együttlésre, barátkozásra, beszélgetésre, személyes tapasztalatcserére is. Bángi-Magyar Attila bemutatta a vendégeknek Péliföldszentkereszt szalézi múltját, valamint előadást tartott a kazincbarcikai szalézi műről és annak jelentőségéről.

A kongresszus utolsó, de igen fontos része volt az új regionális koordinátor megválasztása is. A munkatársi vezetők egyhangúlag bizalmat szavaztak az új jelölt, a szlovén munkatársak vezetője, Blažka Merkac számára. Ezek után megalakították a regionális animációs testületet, amely megtartotta első gyűlését, majd vasárnapi szentmisével zárták az összejövetelt a kegytemplomban, ahol a résztvevők az új régiós koordinátor előtt megújították munkatársi ígéretüket.

A Don Bosco Kiadó ajánlata 10%-os adventi kedvezmény!

Bruno Ferrero: **25+1 karácsonyi történet**

Keménytáblás, nagyalakú, gazdagon illusztrált, 90 oldalas mesekönyvvél készült a Kiadó a gyermekeknek az ünnepekre. Bruno Ferrero szalézi atya történetei, melyekből december első napjától karácsony másnapjáig minden napra jut egy-egy, arra szolgálnak, hogy átadják a gyerekeknek és mindazoknak, akik szívük mélyén gyermekek maradtak, azt az örömet és misztériumot, amely körülveszi a történelem legnagyobb és legfontosabb eseményét: Jézus születését.

A meséket Tremmelné Hudik Katalin képzőművész, festőrestaurátor művész, szalézi munkatárs illusztrációi teszik még színesebbé és élvezhetőbbé a gyermekek számára.

Ára: 3600 Ft (4000 Ft)

Gianni Ghiglione SDB: **Igazi szalézi volt Don Bosco?**

Szalézi Szent Ferenc halálának 400. évfordulója alkalmából jelenteti meg a Kiadó Ghiglione atya ifjúságpasztorációval foglalkozó szalézi szerzetes, Szalézi Szent Ferenc kutató könyvét, aki közvetlen és könnyed stílusával hamar magával ragadja az olvasót. Ebben a könyvében Szalézi Szent Ferenc és Bosco Szent János életét, lelkiségét, munkásságát hasonlítja össze lelkiségük 7 kulcsszava alapján, mint a barátság, bizalom vagy Mária jelenléte az életükben, valamint arra kér minket, hogy tartsunk vele, járjuk be együtt az utat, amelyen ez a két nagy szent végigment, és ezzel irányt mutatott mindenkinek.

Ára: 4050 Ft (4500 Ft)

Bruno Ferrero: **Cipők az ágy alatt**

Az „Apró történetek a lélek számára” sorozat legújabb, 25. kötetében Bruno Ferrero szalézi atya ismét megajándékozza a lelkünket történeteivel.

„Tedd a cipődet minden este az ágy alá, a lehető leghátrébb, hogy reggel, mikor előveszed, le kelljen térdelned.

És ha már térdelsz, mondj köszönetet Istennek kegyelméért, irgalmáért, megértéséért...”

Ára: 1350 Ft (1500 Ft)

A könyvek megvásárolhatók a kiadó megújult webáruházában: donboscokiado.hu
Megrendelhetők telefonon +36-20-320-7373 vagy e-mailben: donboscokiado@gmail.com

Egy ecuadori lány Magyarországon

Paola egy ecuadori lány, aki 2022. június 27. és július 1. között segédkezett a nyergesújfalui nyári oratóriumban. Erről írt nekünk rövid beszámolót.

2021 márciusában érkeztem Magyarországra bőröndömmel, ami nem csak ruhákkal, hanem álmokkal és illúziókkal is meg volt pakolva. Elhagyni Ecuadorot, hogy külföldön tanulhassak nehéz volt az elején, ahogy számítottam is rá, az idő múlásával azonban rájöttem, hogy ez volt életem legjobb döntése. Abban az időben, amit itt töltöttem, lehetőségem volt rá, hogy nagyszerű élményeket és barátokat szerezzek, akik végül a második családommá váltak. A szívemben őrzött emlékek között van egy, ami igazán kedves számomra: a szalézi nyári tábor Nyergesújfalun, 2022-ben.

Részt venni a nyári táborban egy csodálatos, de egyben kihívásokban gazdag élmény volt. Bár már Ecuadorban is voltam animátor, most szembe kellett néznem azzal az akadállyal, hogy nem tudtam kommunikálni a többiekkel, hiszen nem beszélek magyarul. Az elején elkeseredett voltam, mert nem tudtam beszélgetni a gyerekekkel, de a többi animátor segítségével, akik beszéltek angolul és fordítottak nekem, megértettem őket. A hét végére rájöttem, hogy ha gyerekekkel és fiatalokkal foglalkozol, nem szükséges ugyanazt a nyelvet beszélnetek, mert, ahogy Don Bosco mondta, a nevelés a szív dolga. Az egy hét alatt, amit Nyergesújfalun töltöttem annyira jól szórakoztam, hogy ismét gyereknek éreztem magam. Ez az élmény segített emlékezni, hogy a korunktól függetlenül, mindig jól kell éreznünk magunkat és meg kell találnunk a boldogságot a kis dolgokban is. Ezen kívül, megerősítette bennem, hogy nem számít, hol vagyunk, a szalézi karizma a világon mindenhol ugyanolyan és mindig befogadva érezzük magunkat általa. Most, hogy visszatértem hazámba, Ecuadorba, úgy emlékszem vissza ezekre a napokra, mintha egy álom lett volna, és köszönetet mondok Istennek értük. Remélem, hogy minél hamarabb visszatérhetek az országba, ami második otthonommmá vált, és ahol a legelképzelhetlenebb álmaim is valóra váltak.

6. Szalézi Zenetábor „Tiéd az életem”

Az idei évben hatodik alkalommal szerveztük meg a tartomány fiataljainak (12–30 év) a keresztény könnyűzenei tábort. A tábor több sikeres pályázatnak köszönhetően valósulhatott meg. Támogatóink: Kovács K. Zoltán Alapítvány és az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Nemzeti Együttműködési Alap illetve a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. Hálásan köszönjük ezt a nélkülözhetetlen támogatást!

Hogyan lesz egy egyszerű gitáros dalból szimfonikus mű? Hogyan lesz a szólamok sokaságából egy szépen szóló harmónia? A válasz: egy kreatív zenei stáb és egy hét kemény gyakorlás 61 fiatalal Péligőszentkeresztén, a Szalézi Zenetáborban. Már a készületi idő is különleges volt, hiszen már két hét alatt elértük a maximum létszámot, és idő előtt le kellett zárni a jelentkezést.

Ezen a héten kemény fába vágtuk a fejszénket, hiszen a csak „olasz” miseként emlegetett, korábban itt-ott már felcsendült Mite Balduzzi *Verbum Panis* miséjének állandó, latin nyelvű tételei adták a záró szentmise gerincét, a változó részeket a már ismert magyar dalokból válogattuk össze.

A tábor mottója: „Tiéd az életem”, témája pedig a hivatás volt. A délelőtti komoly munkahangulatot a délutáni és esti programokkal „pihentük ki”. A szabadidős programok közül kiemelendő sikerű volt a hétfői esti Kalmár-játék (ahol először kellett csoportként összedolgozniuk), Bolyki Balázs szerda délutáni előadása (aki amellet, hogy énekelt is nekünk, őszintén mesélt a keresztény zenei pálya szépségeiről, buktatóiról), a péntek esti Ki mit tud? (ahol évről évre egyre színvonalasabb műsorokkal ajándékoznak meg bennünket a fiatalok) és természetesen a tábor csúcspontja, a vasárnapi szentmise, ahova sok szülő is eljött, csatlakoztak hozzánk az ebédre, így volt lehetőség a kölcsönös ismerkedésre, kapcsolatteremtésre.

Jövőre ismét sok szeretettel várjuk a zenélni vágyó fiatalokat augusztus második hetében Péligőszentkeresztre a 7. Szalézi Zenetáborba, melynek mottója „Áldom nevedet” lesz.

„A jótetthez kell egy kis bátorság
és egy kis önmeztagság vállalása is.”

Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

„Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte fel a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.” (Jn 1,9–11) Manapság nagyon gyakran tapasztalhatjuk a Szentírás ezen szavainak igazát nem csak a világra, de a saját életünkre nézve is. Sokszor már nem keresztény értékek vezetnek az életünket, döntéseinket, hanem a kényelem. Ezért annyira könnyű az Isten parancsai között is válogatni, hogy melyik hasznos számomra, melyiket tartom be, és melyiket tartom fölöslegesnek vagy túlzásnak. Mindezt azért tesszük, mert boldogságra vágyunk, és azt gondoljuk, hogy mi tudjuk a legjobban, mi tesz minket valóban boldoggá. De sajnos nagyon gyakran azt is tapasztaljuk, hogy hiába tettem azt, ami szerintem boldogságot hordoz, mégsem lettem tényleg, mélyen boldog. Miért? Mert Jézus a boldogság és szabadság forrása, és csak Ő tudja, mi kell nekünk igazán, hogy boldogok lehessünk. Mi is tudhatjuk, ha a Szentírás lapjait kezdjük olvasgatni. A Biblia nem börtön, nem korlát, hanem a szabadság útja, ami az igazi boldogságot rejti. Isten a Szeretet, és a legjobbat akarja nekünk. Hiszünk ebben? Bízom Benne? Ha valóban bízom Benne, akkor képes vagyok befogadni tanítását abban a pillanatban is, amikor nehéz betartani. Azért úgy teszek, ahogyan ő tanít, mert tudom, hogy fontos vagyok Nekik és jól akar nekem.

Kedves Fiatalok! Erre a szép adventi és karácsonyi időszakra azt kívánom nektek, hogy legyen bátorságotok 100%-osan az Isten tanításával élni, Krisztust követni, és ahogyan Mária javasolta nekünk a kánai menyegzőn: mindent megtenni, amit Ő mond nekünk. Akkor is, ha nehéz. Mert akkor valóban szabadok és boldogok leszünk. Legyünk az Úr hűséges szolgálói, mert Ő tudja a legjobban, hogy mire van szükségünk.

Gamoń Ewa FMA

Animátor mindennapok

A szalézi animátorság mozaikjai

Szalézi animátornak lenni számomra azért különleges, mert egy olyan hivatást kaptam általa, amelyben a Jóisten szépen lassan formál, és segít, hogy én is mások formálójává válhassak. Ezt a formálódást sokféleképpen tapasztalom a hétköznapiakban: például amikor egy kislány, aki addig egyáltalán nem ismerte ezeket a szavakat, az oratóriumban töltött hónapok alatt szépen lassan használni kezdi a „kérem”-et és a „köszönöm”-öt, majd (bár korábban még sosem tett ilyet) megölel a nyári szünet előtti búcsúalkalmon.

Vagy amikor láthatom, hogy az eleven, mindig a csoport mókamestere kisfiú, bár még mindig szereti bontani a rendet, de kezd évről évre jobban megérteni a valóban fontos dolgok súlyát, és már nem csak a viccekben, de a ministrálásban is az élen jár.

Vagy amikor egy fiatal, aki kissé félénken vág bele az animátorságba, a támogató közösséget és szeretetet érezve hónapról hónapra többet mer megmutatni magából, és egyre bátrabban meri kivenni a részét a közösségből.

Számomra a mindennapi fejlődés ezen mozaikjai jelentik valójában az animátorság lényegét; ezek motiválnak arra, hogy tovább járjak a Don Bosco által megálmodott úton, Jézust követve.

Guczogi Emese, óbudai szalézi animátor

Egy hely dolgozni és találkozni: MARVELLI COWORKING

Voltnövendékek Közösségi Irodája a Don Bosco Közösségi Házban

Az óbudai Don Bosco Közösségi Házban létrehozott közösségi iroda alternatívát kíván nyújtani az otthoni munkavégzésre, valamint egymáshoz és a szaléziakhoz való kapcsolódásra.

Alberto Marvelli Don Bosco egykori növendékei közül az első, akit az Egyház a boldogok sorába emelt. Története elismerése annak, hogy Don Bosco pedagógiai módszerével szenteket lehet nevelni.

A „coworking space” pedig nem más, mint egy iroda, egy inspiráló és hatékony munkakörnyezet alkalmi vagy hosszú távú munkavégzésre. Egy csapat, akikkel lehet csatlakozni, ha dolgozunk, és akkor is, ha kávészünetet tartunk.

A Marvelli Coworking hétköznapiakon látogatható, és változatos szolgáltatáscsomagokat kínál Don Bosco minden barátja számára, akiknek szüksége van egy színvonalas és nyugodt helyre a munkavégzéshez, szívesen dolgoznának szalézi közösségben, és más voltnövendékek társaságában.

Miért fontos mindez? Don Bosco egykori növendékei arra kaptak meghívást, hogy jó keresztények és becsületes állampolgárok legyenek. A Szalézi Család ezen ága e cél érdekében mozog együtt. Nem céljuk közösségben élni, nem tesznek ígéretet,

és tevékenységeikben sem egységesek. Ők létállapotuk szerint voltnövendékek, akiknek hajtóereje a hála, amivel az őket egykor nevelőkre gondolnak. Közös tapasztalatuk, hogy jó dolog együtt lenni, összefogni és támogatni egymást, valamint a fiatalokat, különösen is a rászoruló fiatalokat segíteni.

S mit tesz ehhez hozzá a voltnövendékek vezetősége? Táplálójuk kíván lenni olyan projekteknek, melyek a célokat előremozdítják. Leginkább hívnak összekapaszkodni és együtt dolgozni. Így fontos a Marvelli Coworking: egy hely, ahol élmény találkozni, dolgozni, megbeszélni, egymásba és a szaléziakba botlani.

Indítsd a napot egy DiBosco kávéval, és találkozunk a Marvelli Coworking munkaidőben is!

1032 Budapest, Kiscelli utca 79.
marvelli.coworking@gmail.com

A HÁZ, ami befogad

Az Óbudai Don Bosco Oratórium és Közösségi Ház bemutatkozása

Amint arról már hírt adtunk, nyár elején átadásra került a vadenatúj Don Bosco Oratórium és Közösségi Ház Óbudán. Várva várta az egész óbudai közösség ezt az eseményt, hogy újra legyen épületünk. A nyári oratóriumi hetekben már otthont adhatott a táborozóknak és szervezőknek. Ők voltak az elsők, akik élvezhették az épület rendkívüli adottságait.

A termeket, szobákat és irodákat egy-egy szalézi szentről, boldogról, tiszteletreméltóról vagy a lelkeségben előttünk járó példaképeinkről neveztük el. Így az aula névadója Havasi József atya, aki igen sokat tett a szalézi rend újjáépítéséért Magyarországon. A 150 fős konferenciaterem Szalézi Szent Ferenc nevét viseli, reményeink szerint ez a tér sok értékes előadás, tudás- és tapasztalatomegosztás és képzések helyszíne lesz. Nekem egyik kedvenc helyem az épületben a hatalmas Boldog IX. Piusz pápa terasz, ami még ősszel is kicsábítja a látogatókat a levegőre. Ezeken kívül 6 db csoportszoba is van, ezeket leginkább gyermek-, ifjúsági- és felnőtt hittan, ima- és közösségi csoportjaink használják, a Vándor József szobában pedig közösségi irodát nyitottunk a voltnövendékekkel. A Laura Vicuña szobában szerdán délelőttként baba-mama klub van, a hét egy-két napján pedig fejlesztő pedagógus dolgozik itt a gyerekekkel. A Magone Mihály sportszobában már elkezdődtek az aerobik, zumba és senior torna alkalmak, de várunk még további jelentkezőket, akik szívesen tartanának különböző típusú mozgásórákat. A többi helyiség is bérelhető akár családi-, baráti összejövetelre, születésnapra, agapéra, fejlesztésre.

Keddtől péntekig minden délután a Margit mama bár ad otthont az oratóriumnak is. Itt egyéni vagy kiscsoportos tanulás, korrepetálás, közös játék vagy kézműves program, imádság és beszélgetés várja a 6–18 éves korosztályt. Jelen vannak a szalézi atyák, szerzetesek, munkatársak, animátorok és kollégisták is. Evvel szépen élővé és kifejezővé is válik a Szalézi

Család, a szeretetteljes és vidám légkör, az igazi szalézi lelkiség jellemzi ezeket a délutánokat/estéket. Vasárnaponként a gyermekmise után 10 órától a Közösségi Ház nyitva van a hívők számára, ahol közös teázás, kávézás mellett egy kis beszélgetésre is van lehetőség. A kisebbek játszanak, és így mindenki megélheti a közösség összetartó erejét.

Szeretnénk, ha a Közösségi Házat a szalézi világban kívül is minél szélesebb körben megismernék, ezért nyitott kulturális, vallási és egyéb közösségi értékekre épülő rendezvényeket kívánunk megvalósítani. Az első ilyen saját védjegyű programunk a *Piros fotel*, amibe minden hónap egyik péntek estéjén beleültetjük a meghívott vendégünket, aki mesél nekünk. Októberben egy Camino zarándoklatról hallottunk, novemberben a gyermekjogokról, december 16-án pedig Zainab Zakari-Awami aszony, Nigéria Nagykövetségéről jön el hozzánk. 2023. január 16-án pénteken 19 órától pedig dr. Papp Miklós görögkatolikus pap, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanszékvezetője lesz a *Piros fotel* vendége.

„Jöjjetek, nézzétek meg a helyet!”
(Mt 28,6)

Elkérhetőségeink:

donboscocozossegihaz@szaleziak.hu

www.donboscocozossegihaz.hu

Megszólítani és megszólítva lenni

Mi, idősebbek már több, és most a fiatalok is egy nehezebb, vészterhes és az értékeket, hitet sokszor sutba dobó időszakot élünk/élünk. Azért is várom Don Ángel Fernández Artime rendfőnök atya rendben küldött üzeneteit, mert elgondolkodtatnak. Eltöprengem azon, hogy nekem mit mondanak, azokat miként fordíthatom át a mindennapi tevékenységeimbe, lelkiségembe és azokból mit és hogyan közvetíthetek a környezetem, valamint hallgatóim felé, miként kell „frissítenem” nézeteimet, hozzáállásomat. A rendfőnök októberi – Don Bosco által elindított, az első misszióba küldött rendtársainak mondott útravaló, a szalézi missziós tevékenységet végzők és munkájukról írt – gondolatai kapcsán az a kérdés fogalmazódott meg bennem, hogy azok, akik saját hazájukban szalézi lelkülettel, hittel, játékos vidámsággal, kirekesztés nélkül végeznek különböző közösségépítő tevékenységeket, tudják-e, hogy missziót végeznek? Mi is a misszió? Küldetés. Keresztény fogalomkörön belül az evangélium, a keresztény hit világméretű terjesztése, de tágabb értelemben egy jó ügy meggyőződéses szolgálata, közvetítése, támogatói közösség létrehozása. Mindkét megközelítés alapja a hit, hivatásunk és a megszólítottak, a hozzánk csatlakozók szeretete, a tájékoztatatlanságból egy magasabb szintre, a közösségi együttlét örömeit hozó közös tevékenység, áhítattal átszőtt művelése.

Augusztus első hetére fiatal szalézi munkatárs házaspár barátaimtól meghívást kaptam a Péliföldszentkeresztén tartott Zenetáborba azzal a céllal, hogy a résztvevő fiatalokkal tizenháromtól a huszonevesig, interaktív módon, kiscsoportos formában beszélgessek arról, hogy miért és hogyan lettem szalézi munkatárs, ez mit jelent és miként nyilvánul meg a szakmaiságomban, a mindennapjaimban. A felkészülésre arra számítottam, hogy ott mindenkinek lesz valami ismerete Don Boscóról, a szaléziakról, mindenki a hitét gyakorló családokból jön. Az első meglepetés akkor ért, amikor a templom bejárata felé sétálva klasszikus zene hallatszott, és odaérvén bekukucskálva népes zenészgárdát láttam. Miért lepett

meg? Mert már a sportpálya környékén is kisebb zenészcsoporthoz tartoztam. Az járt a fejemben, hogy vajon hányan lehetnek, hiszen az első zenetábor idején összesen harmincan voltak s most – a szervezőktől később megtudva – a felnőtt oktatókat, segítőköt leszámítva hetvenketten. Felmerülhet a kérdés, hogy miért gondolom, hogy e tábor missziós tevékenységet végzett, hiszen a nyár a különféle táborok időszaka. Valóban, de itt nem csak a zenetanulás volt a cél, hanem a szentmisék alatti zenei szolgálat, a közös játék, beszélgetés a szalézi szerzetesekkel, a kiscsoportokban történő feladatvégzés és beszélgetések révén olyan tapasztalatok, ismeretek gyűjtése, amelyek sokak számára újdonságot is adott. Az általam vezetett foglalkozások közben derült ki, hogy itt nemcsak olyanok vesznek részt, akik mindaddig nem is hallottak a szaléziakról, hanem olyanok is, akiknek életében még semmilyen találkozásuk sem volt a hittel. A tábor szalézi körökben hirdették, de szájhagyomány útján is jelentkeztek az ország minden tájáról a résztvevők. Ottlétem előtt is beszélgettem arról, hogy vallásukat gyakorló társaiknak miért fontos a hit, de az általam vezetett kiscsoportban felvetődött kérdésekből is jól érzékelhető volt az újonnan kialakult érdeklődés, a nyitottság. Érett gondolkodásra valló kérdéseket tettek fel arról is, hogy miként lehet valaki szalézi munkatárs, illetve ők miként kapcsolódhatnak be a szalézi közösségbe. A szalézi lelkülettel vezetett tábor a vallásukat gyakorló fiatal családok életvezetéséről, munkamegosztásáról is példát adott. Megtapasztalhatták, a táborve-

zető-zenetanár és más felnőtt segítő kisgyermekes házaspárok miként működnek együtt, egymás munkáját miként egészítik ki, és a házaspárok is miként támogatják egymást, a társ leterheltségétől függetlenül miként veszik át egymástól a gyermekeket, miként gondozzák az apukák is gyermekeiket. Szép példáit láthatták az apai-anyai szerepvállalásnak, a nehezebb szakmai és családi helyzetek megoldásának és ezeken keresztül a keresztény házaspár egymással való kapcsolatának. Ezekbe a helyzetekbe esetenként a résztvevő gyerekek/fiatalok is segítő módon kapcsolódhattak be. A nap aktív időszakát lezáró szentmisén megfigyelhettem, hogy azok is derűs átééléssel vettek részt, akik nem vallják magukat hívó embernek. Még azokról is sugárzott az együttlét öröme, akik azon a késő délutánon nem vettek részt a zenei szolgálatban, de egy közösséget alkottak. Úgy éreztem, hogy sokakban megindult valami, és hosszútávon a szalézi közösség is gazdagodhat. A rendfőnök atya gondolatait idézve:

„SOKAN INDULNAK MÉG

Az első missziós expedíciót Don Bosco könnyei áldották meg: »Most egy nagyszerű műbe kezdünk bele. Ki tudja, hogy nem ez a missziós küldetés lesz-e az a piciny mag, amely hatalmas fává terebélyesedik?« A prófécia valóra vált.” (Don Ángel Fernández Artime, 2022)

Piciny magoknak tekinthetőek a befogadó hazai szalézi közösségek, a missziós tevékenységet is megvalósító régi és új intézményeink, valamint az új közösségépítő, evangelizáló tervek és kitartó megvalósításuk.

Örökfogadalom a Don Bosco Nővérekénél

Nagy örömmel ünnepelt a Szalézi Család október 22-én, Skribanek Helga nővér örökfogadalmán, amikor örökre szóló szeretet-szövetséget kötött a Jóistennel.

A Máriaremetei Kisboldogasszony bazilikában bemutatott szentmise főcelebránsa Székely János püspök atya volt. Helga nővér életét teljesen szabadon, egészen az Istennek adta, hogy a nővérekkel való közösségben Don Bosco és Mazzarello Mária lelkisége szerint Krisztust hirdesse a fiataloknak. Találkozott egy odaadott élet boldogsága és a megszentelő Kegyelem.

A fogadalmas jelmondatként egy zsoltársort választott: „*Lelkem szorosan átölel Téged...*” (Zsolt 63,9), kifejezve ezzel is a szeretetet, odaadást, a teljes ráhagyatkozást.

Segítő Szűz Mária Leányai

Medgyessy Zsófia FMA

Konferencia a Segítő Szűz Mária Leányai alapításának 150. évfordulója alkalmából

„*Mindent az Úr Jézus nevében tegyetek.*” – Szent Pál apostol kolosszeiekhez írt leveléből (Kol 3,17) vett gondolatával kezdték meg a Segítő Szűz Mária Leányai szakmai konferenciájukat az Intézményük alapításának 150 éves évfordulója alkalmából a budapesti Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Auditóriumában.

1872. augusztus 5-én Boscó Szent János, Mazzarello Szent Mária Dominika együttműködésével, alapította meg az észak-olaszországi kis faluban, Mornesében a szalézi rend női ágát a Segítő Szűzanya iránti hála kifejezésekként, hogy a legszegényebb fiatal lányokat neveljék és mentse meg.

A konferenciára meghívott előadók között a résztvevők köszönhették Székely János szombathelyi megyéspüspököt, mint a konferencia fővédnökét. Előadásában az Egyházban jelenlévő női hivatásokról elmélkedett, kiemelve Isten szeretetének anyai jellemvonásait is, amelyek a Szűzanya személyében testesülnek meg a maguk teljességében. Hangsúlyozta, hogy a szerzetesnői hivatás nem más, mint „Szűzanyáknak lenni”, akik pünkösödöt, karácsonyt hoznak el az Egyházba, mert az Istennek odaadott életekből fakad az Egyház termékenysége.

Luigina Silvestrini szalézi nővér Olaszországból érkezett, hogy az Intézmény társalapítójának, Mazzarello Máriának az életét ismertesse a hallgatósággal, és betekintést nyújtson a szalézi nővérek karizmájába és az őket jellemző mornesei lelkiségbe.

A szalézi nevelés megelőző módszerét, amelynek hiteles ábrázolója Jézus, a Jó Pásztor, Ábrahám Béla atya szemléltette. Előadása elején megfogalmazta, hogy a szalézi nevelésben fontos megélni azt, hogy mi magunk vagyunk ott Jézus vállain, és oda kell a fiatalokat is eljuttatnunk.

Az október délelőtti ünnepi konferencia és találkozó, mint a jubileumi 150 év magyarországi megünneplésének utolsó prog-

ramja, teret adott a családi légkör, a vidám szalézi lelkiség bensőséges és közvetlen hangulatának a megtapasztalására is. A derűs fogadtatás, a zenei szolgálat, a közös ebéd a szerzetesnővérekkel és testvérekkel, munkatársakkal, a szalézi iskolák nevelőivel visszatükrözte, hogy a bizalommal teli együttlétben az Isten iránti szeretetből fakadó szolgálat valóban életet átformáló gyümölcsöket ajándékozhat nemcsak a fiatalok számára.

A nővérek Székely János püspökkel

Szombathelyiek Don Bosco nyomában

„Van egy álmom...” – vezette be Savio Domonkos atya a régóta dédelgetett elképzelését 2021 nyarának végén. Egy álmom egy zarándoklatról a „szalézi Szentföldre”, amely egyúttal a szombathelyi szalézi közösség háláját is hivatott volt kifejezni a fiataloknak és régebb óta fiataloknak, akikkel megosztjuk küldetésünket évek óta. Ők fáradtságot és szabadidőt nem sajnálva a szalézi közösséggel együtt nevelnek javarészt gyermek- és ifjúsági programokon évközben és nyaranta.

Döcögösen, már-már a lefújás határán táncolva kapott új lendületet ez az álmom rengeteg jótanácsnak, kapcsolati tőkének és szívélyes kommunikációnak köszönhetően. Így valóságba öltöztetett 2022. augusztus 8. és 13. között. Három kisbusz a tartományunk különböző pontjairól, három szalézi szerzetes, három idősebb munkatárs és húsz ígéretes animátor és animátornövendék indult útnak, összesen huszonhatan. A Szombathelyi Szalézi Oratórium és a résztvevők önerejének köszönhetően anyagi fedezet is került.

Több formációs szándék kirajzolódott a zarándoklat előtt és alatt. A legkézzelfoghatóbb talán az ismeretterjesztés volt. Az eddig könyvekben, filmekben látott helyszínek életre keltek, a betűkből domborzattá, színekké vált tájakat Torino – Chieri – Colle Don Bosco sorrendben

bebarangoltuk helyi szaléziak, munkatársak, előre felkészült animátor vagy éppen Nádudvari Géza testvér lelkesítő, tapasztalt vezetésével. Esténként az előre beosztott csoportok egyike egy kvízt volt hivatott készíteni, hogy kosárba gyűjtsük az ismeret-morzsáinkat. Egy másik szempont a közösségépítés volt. Az animátorok és leendő animátorok között szerettük volna a kapcsolatot erősíteni az úton-útfélen összerázva őket, kötött és szabad programokkal is, tudatosan megkeverve a társaságot. Sok felület adódott új arcvonásokat megismerni. Pszichológiai és fizikai szinten is edzett minket ez az út. Próbára tettek a többkilométeres, néha bizonytalannak tűnő gyaloglások Don Bosco helyei és más egyházi (pl. Lepelmúzeum) és világi – kulturális, gasztronómiai stb. – célpont között. „Bolyongtunk, mint Izrael népe a pusztában” – jegyezte meg tréfásan egy szalézi munkatárs. Valóban sok kivonuláselményünk volt, hiszen a szállásainkat is váltogattuk (Chieri – Valdocco – Colle Don Bosco). Az utolsó két éjszakán meglepetés-szerűen Colle Don Boscóra hívtak minket az Úr egy német rendtársnak köszönhetően, aki jól felszerelt, élményekben gazdag táborhelyet üzemeltet egész nyáron. Néha szorított az idő, rohanni kellett, máskor volt idő lazítani délután-este, vagy épp shoppingolni egyet. Érzelmileg és a kommunikáción-

ban is formált ez az út. A meghatódottság pl. Don Bosco halálos ágyánál vagy a szentmiséken, és a komfortzónából való kilépés is sokszor könnyeket csalt a szemünkbe, de sok kacagás is színezte utunkat. A lelki dimenzióinkban számos municiót vettünk magunkhoz. Az Úrral való szentségi találkozás a napjaink sarkalatos pontját képezte, ugyanis többnyire Domonkos atya jóvoltából minden délben Don Bosco számára is fontos helyszíneken ünnepeltük együtt a szentmisét. Így került képbe az Assisi Szent Ferenc templom, ahol első szentmiséjét mutatta be Szentünk, és ahol Garelli Bertalannal az óroratórium elindult, vagy Colle Don Boscón a családi házával szemben levő templom, melyet a Szalézi Családhoz tartozó szemlélődő nővérek gondoznak. Határozott célunk volt, hogy ne csak „zabáljuk” az élményeket, hanem legyen idő „emészteni” is. Az említett esti kvíz-vetélkedő és a záró hálakör mellett Don Bosco háza előtt a templomban egy lelki délutánt tartottunk az utolsó napon. Ezt mi, szaléziak animáltuk zenével, imádsággal, és lehetőséggel jó elhatározások és a szalézi küldetéshez kötődő motivációs levél megfogalmazására imádságos közegeben.

Hazafelé a szívünk egész közel került Szalézi Szent Ferenc szívéhez, hiszen az ő kedves vizitációs nővérei befogadtak Trevisóban, feltüzesítettek a szív- és vérereklyék előtti imádsággal, és pezsdítő tanúságtétellel. Nemcsak Szalézi Szent Ferenc és a nővérek lángoló hivatása, hanem egy élő tanún keresztül Pio atya is közel került hozzánk.

Zárszónak és utóregzéseknek megosztok néhány szösszenetet: „Gyerekek, egy zarándoklat ilyen kell legyen” – vonta le a záró, meghitt hálakörben egy idősebb, hűséges szalézi munkatársunk. „Torino egyébként nagyon megerősített a hitemben” – írja még mindig feltöltődve egy új animátor közel egy hónap távlatából. „Menjünk vissza! A szívem egy darabkája ott maradt!” – szolt gyermeki őszinteséggel egy animátorunk egy hónap elteltével.

Jubilált a Karitászcsoport – Október 22-én tartotta jubileumi ünnepségét a kazincbarcikai Karitászcsoport. Igaz, egy év késéssel, mert a Covid és az ukrain háború közbeszólt, de az idén sikerült megünnepelni ezt a jeles évfordulót.

Ferenc atya családjára tervezte az összejövetelt, így a szalézi rendházba hívtuk vendégeinket és az alapító idősebb, és jelenlegi karitászcsoport tagokat. Meghívtuk az Egri Főegyházmegye Karitászcsoport vezetőjét, valamint városunk és a civil szervezetek vezetőit. Természetesen hívtuk és vártuk a Kazincbarcikán szolgáló szalézi atyákat és testvéreket, valamint meghívtuk még néhány adakozó jótévőnket is.

Kilenc óra előtt megjelentek a városi önkormányzat képviselői: Bukó Géza, Riespler Pál képviselők és Kovács László tanácsadó, akik gyönyörű tortával köszöntötték az ünneplőket. Megérkeztek Egerből az egyházmegye képviselő Szilvay Jerne nővér és Kovács Ildikó munkatársak, és a helyi civil szervezeteket képviselő Dienes Mária KEF elnök. Jelen voltak a helyi televízió munkatársai, akik műsort készítettek a rendezvényről, illetve egy interjúra is sor került Ferenc atyával.

Tran Si Nghi Ferenc szalézi atya, plébános és Karitászcsoport vezető köszöntője után első és egyetlen előadónk, P. Ábrahám Béla SDB rendházigazgató tartott előadást: *Árpád-házi Szent Erzsébet és Don Bosco életművének összevetése (hasonlóságok és különbségek)* címmel.

Előadása mindannyiunkat lebilincsel, vendégeink is nagy odafigyeléssel hallgatták a két szent életének nagyságát, nehézségeit és szépségeit, akik a mai embereknek is példaképei lehetnek.

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Kazincbarcika Civil Életéért díjat kapott a Karitászcsoport

Hosszú éveken át tartó közösségi munkájukért a Kazincbarcika Város Civil Életéért kitüntető díjban részesült a Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség Karitászcsoportja. A díjat Tran Si Nghi Ferenc szalézi atya, kazincbarcikai plébános és a csoport vezetője, Begov Ferencné Katalin vették át Szitka Péter polgármestertől október 3-án, az idősek világnapja alkalmából megtartott ünnepi rendezvényen.

Rövid kávészünet után Riespler Pál önkormányzati képviselő köszöntötte a jubiláló Karitászcsoportot, és megköszönte a városban élő rászoruló emberekért végzett 26 évi áldozatos munkát, melyet ő és az önkormányzat jelentősnek értékel. Ezután kerekasztal beszélgetésen emlékeztek, vallottak a 25 év történeleméről, élményeiről, nehézségeiről és munkájukról a jelenlévők. Ferenc atya kérte, hogy használjuk ki ezt az alkalmat arra, hogy hogyan tudjuk még jobbra tenni szolgálatunkat, és milyen negatív dolgok akadályoznak ebben, amin változtatni tudnánk. A jelenlévők két csoportra oszlottak, és

mindkét teremben igen aktív beszélgetés alakult ki. Olykor mulatságos történetek kerültek elő, olykor aggodalomra okot adó, valóságos események kerültek felszínre. Délben kezdődött a rendház kápolnájában a hálaadó szentmise, melyet Béla atya mutatott be Kirner Zoltán szalézi atyával együtt.

A szentmisét követően az időközben ebédlővé alakult tanácskozóterembe várták a Buffalo vendéglátói a résztvevőket. A finom és gazdag ünnepi ebédet mindannyian jó hangulatban fogyasztottuk. Ebéd után előkerültek a csodaszép torták, amit az önkormányzattól kaptunk, és a Karitászcsoport logót megjelenítő, Fóris Mária Karitászcsoportunk által készített, hatalmas torta (gyertya, énekszó). Ezt követően védőszentünk, Árpád-házi Szent Erzsébet litániával zárult ez a szép ünnepi program.

Mindannyian erőt merítettünk a folytatáshoz. Szívünk-lelkünk feltöltődött, és Isten áldását és segítségét kérjük a következő évekre és annak munkájára.

Begovné Katalin SC

A jubiláló kazincbarcikai Karitászcsoport

Rózsafüzér találkozó – Minden évben október második szombatján a kazincbarcikai plébánia és a hozzá tartozó filiák rózsafüzér társulatainak tagjai találkozót

A Kazincbarcika környéki rózsafüzér társulatok találkozásának résztvevői

szerveznek és együtt imádkoznak. E szép hagyomány keretén belül gyűltünk össze október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén. Az egybegyűlt közösségünket Tran Si Nghi Ferenc plébános atya köszöntötte és egy rövid ima után bemutatta a találkozóra meghívott Pham Dinh Ngoc József újmisési jezsuita szerzetes papot Vietnámból, aki katekizist tartott nekünk. Utána Emri Attila diakónus elkezdte az örömdetes rózsafüzér imádságot. Az egyes tizedeket a települések képviselői előimádkozásával, nagy áhítattal közösen végeztük. A nap fénypontja az ünnepi szentmise volt, melyet Pham Dinh Ngoc József atya mutatott be, aki a szentmise végén újmisési áldást adott. A szentmise befejeztével egy rövid ima után hozzáláthattunk az ebédhez. A nap zárásaként a lourdes-i Szűzanya barlangjánál elénekel-tük a lorettói litániát.

Kozárné Kulcsár Judit

ÓBUDA

Hosszúlépés élménybeszámoló – Félig nyitott szemmel elindítani a napot egy szentmisével Óbudán. Egymást méregetve, őszinte mosollyal fürkészni a még nem ismerős arcokat Solymáron, a vasútállomáson. Közösséget vállalva, a saját csoportunk terheit elosztva felmálházni. Megtenni azt a bizonyos első (és még igazán könnyűnek tűnő) lépést. Ügyetlenül, de őszinte kíváncsisággal elkezdni beszélgetni az egyelőre ismeretlen társainkkal. Úgy értelmezni a térképet, hogy a kilométerhiányunkon ne essen csorba pár extra kilométer beiktatásával. Megpihene egy-egy állomáson, tágra nyílt szemekkel hallgatni a példaképeknek bátran mondható édesapák és szerzetesek tanúságtételeit. Beleharapni és éhséget enyhíteni a 6 centi vastag sajátkezüleg tört szálamiskenyérrrel. Turisták mellett elhaladva nem nagyozolva, de büszkén rózsafüzért imádkozni közösen, tanúságot téve. Lemaradni a többiektől, hogy egy kicsit a

saját gondolatainkkal lehessünk, Istennel beszélgethessünk. A másik egy-egy igazán buta viccén jóízűen nevetni. A köd titokzatos, de csodálatos szépségén elmerengeni. A kabátot az emelkedőn levenni, majd a völgyben felvenni, s ezt legalább 20-szor újra csinálni. Megérezni a lábunkban az első kisebb fájdalmakat. Örülni a friss levegőnek és a napsütésnek, és igyekezni magunkba szívni minél többet belőlük. Sötétedéskor áthaladni egy csodaszép temetőn, Dorogon. A sötétben és sűrű ködben jobbra-balra cikázva útjelzést kutatni. Rókával szemezni az „Asszonyunk Szűz Mária” közben. Részt venni egy „csodálatos sportszelet-szaporítás”-on. Megfáradt testtel és lélekkel őszintén megörülni a „konkurens” csoportnak. Fejlámpa szorította homlokokkal, centiről-centire araszolva ereszkedni egy igazán meredek lejtőn. Immáron tényleges fájdalomról a figyelmünket elterelni egy szeretettünket hordozva a szívünkben. Egy pillanatig elhinni, hogy nem fogjuk tudni végigcsinálni; majd egy társunk kedves gesztusa miatt ezt a gondolatot a következő pillanatban elhessegetni. Felajánlani a szenvedésünket egy fontos szándékra, majd ebből újra és újra erőt meríteni. Saját kulacs üressége miatt a társunktól kapott vizet finomabbnak érezni. Sokadjára hajtogatni magunknak, hogy „innen már

fél lábbal is”. Meglátva a „Péliföldszentkereszt” feliratot majdnem elsírni magunkat, majd észbe kapva, hogy fiúzarándoklaton vagyunk, csak egy kósza könnyet ejteni. Végre valahára beérni, és hálával a szívünkben megtenni az utolsó lépést. Azonnal lerogyni a legközelebbi székre. Belapátolni a meleg ételt, majd kortyonként lehúzni a megérdemelt „1:2 arányú” fröccsünket. Büszkének lenni arra, hogy megtettük ezt az igazán hosszú lépést. A kápolnában lecsukódó szemekkel öröm-zenélni, és letenni a nap fáradságait. Megszabadulni a bakancstól, lefűrödni, majd befeküdni a „nem is érdekel milyen” ágyba. Másnap sajgó lábakkal hálát adni a szentmisén. A kisbuszban *Con Te Partiro*-t hallgatva kiélvezni az utolsó pillanatait ennek a csodázarándoklatnak. Reménykedve egymás viszontlátásában elbúcsúzni. Hálával és szeretettel visszagondolni az úton történetekre.

Ezek egytől-egyig olyan dolgok, amik egy igazán hosszú lépésbe kényelmesen mind beleférnek.

Szegedi Sebestyén

VI. Szalézi Lecsőfesz és Családi Nap – Immáron hatodik alkalommal rendeztük meg Óbudán a *Szalézi Lecsőfesz és Családi nap* elnevezésű eseményt. Az idei, bár már a hatodik volt, de csak a harmadik, mely a szali udvaron lehetett. Az építkezés miatt két alkalommal az önkormányzati sporttelepre „szorultunk”, míg egy alkalommal az online térbe (igen, ott is lehet nagyszerű lecsőfeszítést csinálni ☺).

Nagy örömmel vágtunk tehát neki az új létesítmény udvarán az idei esemény szervezésének. A nap mottója idén is: „A lecsőfőzés csak ürügy (jó ürügy) arra, hogy együtt legyünk!”

Ha azt játszanánk, hogy milyen étel lenne

Szalézi Hosszúlépés – fiatal férfiak zarándoklata

a keresztény, én biztos a lecsót mondanám. A lecsót, mert annak alapanyagai azonosak: paradicsom, paprika, hagyma. Ennek ellenére apróságokkal, egyedi apró hozzávalókkal mégis mindegyik lecsó másmilyen lesz. Nincs még egy étel, melynek ennyire azonosak az alapanyagai, mégis ennyire másfajta lehet. És a keresztényekre is ez jellemző: az életünk alapjai azonosak: ima, közösség, szentségek, de mégis mindegyikünk más, máshol és máshogyan szólítja és használja az Urat. A nap keretei az új helyszínen sem változtak: csapatokat vártunk, akik vállalták, hogy egy legalább 20 literes bográcsban lecsót főznek, és főztjüket egy zsűrivel és a közönséggel is megmérettetik; gyerekeket vártunk, akik segítenek a főzésben is, de közben játszanak, élvezik az animátorok által szervezett programokat; és vártuk a szülőket és felnőtteket, akik a főzés közben és mellett kötetlenül beszélgetnek, ismerkednek és örülnek az együttlétnek, miközben a zenekar hangulatos zenei aláfestést biztosít, míg délután a szülőknél is valamilyen egyedi programot szervezünk. Az utolsó pillanatra ebben az évben is kialakult a főzőcsapatok tábora, 15 üstben főttek a lecsók, volt, aki több bográccsal is készült.

A délelőtt a főzés, és a főzés melletti baráti beszélgetések jegyében telt, melyek hangulatát emelte a *Swinging Kvartett* zenéje, de emellett sor került a főzőcsapatok sok humorral fűszerezett bemutatkozására is. Hogy a gyerekeknek is minél élvezetesebb legyen a délelőtt (és a teljes nap), egy tombolát is szerveztek nekik. Az ebéd közben nemcsak a zsűri és a zenekar dolgozott, hanem minden résztvevő két szavazatot is leadhatott: egyet az általa legfinomabbnak talált lecsóra, a másikat az általa legvendégszeretőbbnek tartott csapatra. Nem tudom, sikerült-e valakinek mindegyik lecsót végigkóstolni, én csak 12-ig jutottam (igaz volt, amit azért nem kóstolhattam, mert már elfogyott, mire odaértem).

Az ebéd végén, miközben a zsűri és a szavazatszámláló bizottság dolgozott, az animátorok-vezette bansokon próbálhatta ki-kí az ebédet lemozogni.

A zsűri által legfinomabbnak ítélt lecsót a Csodálatos Mamik és Társa Bt nevű csapat főzte. Ők kapták idén a Szalézi Vándor Fakanalat, melyre a nevük is rákerül. Kiosztásra került még a közönségdíj, a vendégszerető-vendégetető díj

és a legszebb tálalás díja is.

A délután folyamán immár hagyományosan a gyerekek egy bazárjátékon játszhattak, míg a felnőttek egy nagyon élvezetes vezetéssel vehettek részt az új létesítményben (Don Bosco Közösségi Ház) és hozzá kapcsolódó fórumon oszthatták meg gondolataikat az épülettel, a létesítményhez való viszonyukkal kapcsolatban.

A nap folyamán nagyjából háromezren fordultak meg udvarunkban! Az egész nap kitűnően, nagyon jó hangulatban telt, amit mi sem bizonyít jobban, minthogy a nap költségei forintra pontosan „megtérültek” a tányérpénzekből és a tombolajegyekből! Hála érte az Úrnak és köszönet azoknak, akik eljöttek! Jövőre szeptember 30-án várunk szeretettel!

Márialigeti Bence

**Szent Péter és Pál
Szalézi Általános Iskola és Óvoda
A Pillangó csoport kirándulása Péliföldszentkeresztre** – Hatalmas esőt jósolt napon, a szakadó esőben indult útra szeptember 29-én reggel az óbudai Szent Péter és Pál Óvoda Pillangó csoportja. Úgy beszéltek meg, hogy bármek-

kora is lesz az eső, akkor is elmegyünk.

Még a buszvezető is felhívott kora reggel, hogy megtudja, biztosan el szeretnénk-e így indulni. Elindultunk. Útközben próbáltuk elhessegetni az esőt a *Süss fel nap* kezdetű énekkel. Mire Péliföldszentkeresztre értünk, már elő is bújt a nap, és csodaszép időnk lett egész napra. A Gerece Natúrpark Látogatóközpont előtt Gadácsi Péter fogadott minket, aki végigkísérte egész napunkat. A reggelink elfogyasztása után Tick Hanna a gyerekeknek egy videót mutatott, melyben láthatták, hogyan tette tönkre az ember a Földet. A Nap viszont megoldást talált a bajra: a gyerekek azok, akik a Földet meg fogják menteni. Sok-sok ötletet hallhattunk a videóban, miként is tehetünk a természet védelme érdekében. A videó után egy szelektív hulladék gyűjtő játékkal készült Hanna, a gyerekeknek a különböző anyagból készült szemetet kellett a megfelelő színű kukába gyűjteniük.

Ezután Peti mutatta be a teremtésvédelmi kiállítást Assisi Szent Ferenc szellemiségét követve. A gyerekek nagy öröme a kocsikiállításig lovak mellett vezetett az utunk. Nagy élmény volt egy kocsikipróbálása, vagy éppen beülni a Velorex-

Óbuda – VI. Szalézi Lecsófeszt és Családi Nap

Óbuda – Óvodai kirándulás Péliföldszentkeresztre

Óbudai Péter Pál iskola felsőseinek őszi zárandoklata

Az alsósok zárandoklatáról készült

be. Utóbbit a felnőttek még jobban is élvezték, mint az ovisok. A kiállítás után egy kiscica szegődött mellénk, aki egész utunk alatt velünk tartott. Szürkemarha és juh mellett sétáltunk tovább egészen a lourdes-i barlangig, ahol közösen imádkoztunk. Ezután a Szentkút-forrás vizét kóstolta meg mindenki. Visszafelé a barlangtól a rendházig vezető erdei úton a Via Lucis szoborcsoportot tekintettük meg. A templomba érve a padokban pihentük ki fáradságainkat, közben Peti mesélt a templomról, a benne található szentekről. Zenehallgatásként orgonáltam a gyerekeknek, majd ők is kipróbálhatták az orgonát. A templomlátogatást egy orgonán kísért énekkel zártuk le. A látogatóközpontba visszaérve elfogyasztottuk az ebédünket, utána pedig a szabad játéké volt a főszerep, játszótérreztünk egy nagyot és labdázunk.

Csodaszép egésznapos kirándulást tudhatunk magunk mögött, köszönjük Petinek az élvezetes vezetést, és a sok-sok élményt. Visszajövünk még!

Bihari Nóra

Beszámoló az alsósok zárandoklatáról – Október 15-én zárandoklatra mentünk, az egész iskola ott volt reggel a sza-

lézi kápolnánál. A napot szentmisével kezdtük. Pali atya tartotta. A mise végén énekkel felköszöntöttük a szülinaposokat. Mikor vége lett, elindultunk a Csúcshegyre. Amikor feljebb értünk a hegyen, kezdett meredekebb lenni az út. Majd megálltunk, hogy mindenki egyen egy kicsit. Amikor már bent voltunk az erdőben, csöndben kellett maradni. Útközben mindenki keresett valamit az erdőben, amit magával vihet a kápolnához ajándékba. Az erdei keresztnél imádkoztunk, és némán haladtunk tovább. Mi nem nagyon tudtunk csendben maradni, de hangosak sem voltunk. © Amire felértünk, nagyon fájt a lábunk. Fent volt egy szép kápolna, be is mentünk ide. Bent imádkoztunk, énekeltünk, és egy néni mesélt az épületről. Picit játszottunk a kápolna kertjében, majd elindultunk visszafelé. Egy ideig gyalog, majd busszal mentünk. Végül a szalézi kápolnához értünk vissza. Nagyon jó volt a zárandoklat, az egészből az út tetszett a legjobban!

4.a osztály

Beszámoló a felsősök zárandoklatáról – Szokásos őszi zárandoklatára indult a Péter-Pál iskola október 15-én. Az idei útvonal különlegessége az volt, hogy templomból indultak és templomhoz érkeztek a diákok és a tanárok.

A szombati álmós reggelen felemelő, lelkesítő szentmise egyesítette a szíveket, melyet Pali atya mutatott be a szaléziak óbudai templomában. A gyerekek szép számmal szolgáltak ministránsként, felolvasóként és sokan áldoztak a mise végén, illetve a kisebbek áldásért álltak sorba. A kivonulás után a hátizsákokból előkerültek a meleg teával megtöltött termoszkok, majd eligazítás következett és elindultak a zárandokok. Az alsó- és felső tagozat kétfelé vette az irányt: a kisebbek a

Csúcshegyre, a nagyobbak Makkosmáriára mentek. Nagyon szép, napsütötte őszi napot adott a Jóisten, a csodálatos természet, a fények, a színek, mind-mind segítették a lelkiút mélységét és a töltekezést. Megérkezve a kegyhelyekre a gyerekeknek volt alkalmuk kötetlen játéokra, beszélgetésre, szendvicsezésre és fényképek készítésére. Ezután a templomok látogatása következett, ahol közös imádságban csendesedtünk el, és kértük a Szűzanya közbenjárását a békéért.

A gyerekeket a hozzátartozóik kora délután köszönthették újra a Bécsi úton.

Hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy idén is gondoskodó szeretetével vezetett minket és meghallgatta fohászaikat.

Madák Melinda

ÚJPEST – CLARISSEUM

Clarisseumi történetek – Boldog Sándor István égi védnöksége alatt a következő örömteli eseményekről tudunk beszámolni: elsőpéntek alkalmával mindig kérjük Boldogunkat, hogy járjon közben értünk Jézus Szívénél, és ajándékozzon meg bennünket új hivatásokkal!

Havi két alkalommal elindult a Boldogunk nevét viselő oratórium is. Péntek délutánonként jelenleg 20-25 fővel viszik tovább a hagyományokat. Animátor-képzésünket is elkezdtek hat fiattal! Minden kedden a szentmise után énekkart tartunk, Csány Márti vezetésével.

Szeptember 22-én, az Ars Sacra fesztivál keretében megemlékeztünk Boldogunk és a Kereszt kapcsolatáról. Egy órányi műsort állítottunk össze – Vertig Tímea szervezésében – a kedves érdeklődőknek.

Október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén plébániai zárandoklatra mentünk Péliföldszentkeresztre. Közös szentmise után megtekintettük a Gerecse Natúrpark Látogatóközpont teremtsévédelmi interaktív kiállítását. Volt rózsafüzér imádság és temetőlátogatás is ezen a kedvező időjárással megáldott szép napon.

Október 20-án Don Roman Jachimowicz szalézi atya látogatása – vizitálása – zajlott templomunkban. Ő jelen volt az ereklye elhelyezésénél idén júniusban, és most a plébániaépületet (Zichy M. u. 30.) tekintette meg. Később megjegyezte, hogy nagy lehetőséget lát az épületekben, amennyiben azokat áthatja Boldogunk lelkülete és a szalézi jelenlét buzgó lendülete. Van tehát jövőképünk! ©

Október 26-án – Rózsafüzér hónapjában – egy közösen elimádkozott Szentolvasóval emlékeztünk meg Boldogunk földi szüle-

tésnapjáról. A taizéi jellegű alkalmon családok imádkozták elő az egyes titkokat. Hála Istennek, szép számban összejöttünk, még Mogyoródról is érkeztek szalézi munkatársak!

Október 30-án megáldottuk a Sárga György mester által felújított kültéri szobrainkat – a Don Bosco szobrot és a keresztet.

Novemberi oratóriumunkban megemlékezünk majd Szent Márton püspökről (november 11.), Szent Erzsébetéről (november 19.), valamint az adventi időszakra készülve közös koszorúkészítést is tervezünk (november 25-én). Külön örömmel készülünk december 8-ra. A Szűzanya ünnepe mellett „kis” animátorainkat is bemutatjuk, és hivatalosan is megkapják első kendőjüket. Karácsony ünnepére *Szállást keres a Szent Család* imádsággal készülünk, és a szokásos szentségimádási napunkat is megtartjuk december 23-án (délutántól), alatta szentgyónási lehetőséget biztosítva!

P. Márkus Zoltán SDB

Az újpesti Clarisseum közösségének zárandoklata Péliföldszentkeresztre

– Az újpesti Clarisseum – Szent István király-templom közössége október 8-án Péliföldszentkeresztre zárandokolt a plébániai kormányzó, Márkus Zoltán szalézi atya vezetésével. A buszon derűs volt a hangulat, mindenki élénken beszélgetett a barátjával.

Dél előtt Zoli atya tartott nekünk szentmisét, majd ebéd után egy kellemes séta keretében közösen elimádkoztuk a rózsafüzért, Magyarok Nagyasszonya tiszteletére. Megpihentünk a lourdes-i barlangnál és meglátogattuk Havasi József atya sírját is, ahol a régebb óta fiatalok kedves történeteket meséltek nekünk az atyáról. A Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban megnéztünk egy remek kiállítást a

Clarisseumi templomközösség kirándulása Péliföldszentkeresztre

teremtésvédelemről és a természetvédelemről.

Csodaszép napsütéses időnk volt és a táj lenyűgöző látványt nyújtott őszi színeivel. Mindannyian fantasztikusan éreztük magunkat. Felemelő érzés volt látni az idősebbek lelkesedését! Vidáman, békével a lelkemben tértem haza a zárandoklatról és szerintem ezzel nem vagyok egyedül. Reméljük, lesz még lehetőségünk ilyen üdítő kirándulásokon részt venni!

A pályázatot a Miniszterelnökség és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. tette közvé az Egyházi közösségi célú programok 2022. évi támogatására, amelyen az újpesti Clarisseum – Szent István király-templom közössége 100 ezer forintot nyert. A projektazonosító: EKCP-KP-1-2022/1-000025. Köszönjük Magyarországi kormányának az „Egyházi közösségi célú programok támogatása” keretében biztosított vissza nem térítendő támogatást!

Juhász Inge

Clarisseumi rózsafüzér Boldog Sándor István emlékére

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2022 ősz – Az új tanév mindig új kihívásokkal és lehetőségekkel teli, ezért is szeretjük annyira szeptember első napjait, heteit. Új arcok, új élmények időszak ez, amikor elsőéves diákjaink megismerkednek iskolánkkal, tanárainkkal, egymással, és persze mi is megismerjük őket, bemutatkozunk, összeismerkedünk. A 2022/2023. tanévet közel 500 új elsőéves diák kezdte meg iskolánkban, így izgalomból idén sem volt hiány. Az ünnepélyes évnyitón két turnusban töltöttük meg a nagy előadótermet, Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök köszöntő szavai után zenés műsorral üdvözlöttük az új tanulókat.

Az ismerkedés folyamatát a mára már hagyománnyá vált Gólya-nappal igyekeztünk gördülékenyebbé tenni. A Diákönkormányzat képviselői és a másodéves tanulók közös munkájának eredményeként egy igazán mókás, színes és lelkesítő program kerekedett, mely során az osztályok játékos vetélkedő keretében, közösen fedezték fel iskolánk épületét.

Az izgalmas programoknak azonban nem volt ezzel vége! Az őszi folyamán grafikus diákjaink mindkét évfolyammal képviseltetve látogattak el a Deák17 Galériába, ahol a legjobb olasz gyermekkönyv illusztrátorok munkáit bemutató kiállítást tekintették meg. A vállalkozási ügyviteli ügyintéző osztály mindkét évfolyama és a közművelődési munkatárs képzés másodévfolyamos diákjai parlamenti látogatáson vettek részt, kilátogattak a HVG Állásbörzére, majd a Pénz 7 programszorozatra készülve megtekintették a Pénzmúzeumot is.

A turizmus világnapján elsőéves turisztikai technikus diákjainkat „bedobtuk a mély vízbe”, ugyanis lehetőséget kaptak arra, hogy bemutassák az érdeklődőknek

a Király utcát. Alig három hetük volt a felkészülésre, de a túra remekül sikerült, a jelenlévők tapssal jutalmazták munkájukat.

Nemzetközi vonatkozásban is érdekelték voltunk: az ERASMUS Stratégiai Partnerség FilmMaking e4FMA projekt keretein belül öt másodéves mozgókép- és animációkészítő szakos tanulóknak vett részt Párizsban a Don Bosco Nemzetközi Film Akadémián, ahol valós munkakörnyezetben alkothattak más intézményekből érkező diáktársaikkal.

A sok izgalmas szakmai program mellett természetesen a lelki feltöltődésre is figyeltünk: sokéves tervezés után készült el a Via Lucis szoborsorozat Pélimföld-szentkeresztén, amely a feltámadásról, a találkozásról szóló evangéliumi eseményeket dolgozza fel. A szeptember 14-i átadó ünnepséget szentmise követte, melyen Szabó Andrea Cecília tanárnő, Halász József igazgató úr, Bakó Mária, Rácz Borbála Sára és Fábri Vilmos tanulók képviselték iskolánkat.

A színes-szagos őszi hónapok tehát sok-sok élményt hoztak mindenkinek, ezekkel feltöltődve várjuk az év legszebb időszakát, a kicsit csendesebb, de annál lélekelmelebb adventi készülődést.

Révész Angéla

BALASSAGYARMAT

Oratóriumi hírek – Két év után ismét tárt ajtókkal várja a gyermekeket péntekenként a balassagyarmati oratóriumunk, melyről elmondható, hogy új virágkorát éli. Bizony, utoljára 2019 őszén tudtuk megtartani a hagyományos pénteki alkalmainkat, ennek pedig az oka a koronavírus-járvány volt. Az animátorokkal próbáltuk online a Facebookon és a YouTube-csatornákon tartani a kapcsolatot a gyerekekkel, kisebb-nagyobb sikerrel, de semmi sem hasonlítható össze a személyes találkozásokkal.

Idén viszont szeptember 23-án újra tárt karokkal várhattuk a kicsiket és fiatalokat az oratóriumban. A sok idő eltelte miatt mindannyian izgatottan vártuk azt, hogy milyen lesz újra minden péntek délután találkozni velük, hányan lesznek ott az első alkalmon. Többen ott voltunk már az elején, és figyelhettük, ahogy az épület egyre csak telik meg gyerekekkel, újakkal és régebbiről ismerős arcokkal. Számunkra is nagyon felemelő, de mégis meglepő volt az, amikor összeszámolva kb. 80 gyerkőc volt ott velünk, és azóta

Balassagyarmati oratórium

SZÁMALK Szalézi Gólya-nap

FilmMaking e4FMA projekt Párizsban

A Via Lucis megáldásán

Idegenvezetés a Király utcában

is minden további héten szép létszámmal jönnek el hozzánk. Természetesen mi is mindig előre készülünk nekik különböző programokkal. Minden pénteki alkalmon előre megbeszéljük az elkövetkezendő két délután három felelőseit, akik kinti és benti játékokat, kézműves foglalkozásokat találnak ki. A játékok mindig színesek, ezért a kicsiknek széles választási lehetőségük van. Az animátorok mellett minden héten szorgosan jönnek a kedves felnőtt segítők, akik a konyhán sürgönek-forognak, különböző finomságokkal lepnek meg bennünket és nagyon finom teákat, szörpöket készítenek. Közöttük is vannak, akik már több éve járnak ide, figyelve az oratórium és a gyerekek fejlődését, és vannak újak is a csapatban, akik még színesebbé teszik a mi kis közösségünket. Minden pénteki alkalom lezárásánál Dóbiás Zsolt esperes atya tartja a közös imát, interaktívan és testre szabva a gyerekeknek, így ők is még inkább átélhetik a történeteket, válaszolhatnak a kérdésekre, így közelebb kerülve az evangéliumhoz és a Jóistenhez. A „jóéjszakát” során az animátorok tanúságtételét is meghallgathatjuk, ennek keretében megismerhetünk egy-egy személyes történetet a közösséggel kapcsolatban.

Zsolt atya nemrég megajándékozta az oratóriumot egy új hangfállal, ami kifejezetten a bansolásnál nagy szolgálatot tesz, talán az atyának ez a második kedvenc része az ima után az oratóriumban. Nem is csoda, hiszen mindig jó látni, ahogy kicsik és nagyok együtt örülnek, táncolnak és nevetnek a nap lezárásaként, amit egy „Jövő héten találkozunk!” – felkiáltás követ. Ezért is vagyunk itt mindannyian.

A másik csodálatos éke az oratóriumunknak az animátorképzés, a rajta résztvevő 23 kisanimátor. Az idő tényleg nagyon gyorsan repül, hiszen már a nemrég avatott animátorok régi kiscsoportjából jelentkeztek, hogy ők is bejárassák azt az utat, amit mi is bejártunk. Három korosztály van, viszont a képzéseket kétféle vettük. A két nagyobb csoportot összevontuk, a frissen kezdők pedig külön vannak. Kéthetente szombat reggelenként tartjuk a képzéseket, a két csoport témája

általában megegyezik, viszont a foglalkozást tartó személyek mindig figyelnek arra, hogy a korosztálynak megfelelő dolgokról beszéljenek. Például a haladók már az előző évben hallhatták azt, amit a kezdőknek mondanak el, ezért is van a bontás, de természetesen közös alkalmaink is vannak. Odafigyelünk a csapatépítésre is, az első alkalmon vegyesen négy csoportokba válogattuk őket, különböző nehezítések mellett kellett elkészíteniük egy pizzát az utasításoknak megfe-

lően. Terveink között szerepel több ilyen közös program szervezése is. Az animátorképzés egyik felelőseként mondhatom, hogy nagy büszkeséggel tölt el az, ahogy kisanimátoraink hétről hétre fejlődnek mind a képzésen, mind a gyerekek mellett. Nagyon jó közösségünk van, ami egyre csak gyarapodik, remélem a következő generációk is ilyen motiváltak és lelkesek lesznek majd.

Busai Barbara

SZALIM

Kopinec András

Őszi animátortalálkozó „Van tüzed?”

Az őszi animátortalálkozót Pesthidegkúton tartották október 21. és 23. között, ahová kora estétől vártak minket a helyi animátorok és a szervezők.

A közös kezdés során a helyi animátorokat, a szerzeteseket és végül a szervezőket mutatták be. A téma a „Van tüzed?” volt, ami számomra tulajdonképpen azt jelentette, hogy hogyan tudom animátorként a „tüzemet” fejleszteni és megtartani a mindennapi életben. Péntek este egy szép lelkiesten is részt vettünk a templomban, mely során az örökfogadalomra készülő Helga nővérért is imádkoztunk. A napot csöndes teaházzal és beszélgetéssel zártuk.

Másnap reggeli imával és reggelivel kezdtünk, majd impulzusokkal és kiscsoportos beszélgetéssel folytattuk. Ez után az örökfogadalom következett, így Máriaremetére zárandokoltunk a résztvevőkkel. Én még soha nem láttam ilyen szép misét, lelkileg nagyon feltöltődtem rajta! Utána a nővérek meghívtak

minket ebédelni és sütni az oratórium udvarára. A délutáni szabadidő alatt lehetett táncolni, sportolni, különböző témakörök szerint beszélgetni. Délután kétféle műhelyre lehetett jelentkezni a nyolc közül, és elég sok lehetőség volt, például eljöttek hozzánk speciális olimpiákon, egykori animátorok, pszichológusok stb. A közös vacsora után ismét szabadon tölthettük az estét és sok remek program közül lehetett választani: tánc, acvity, röplabda, beszélgetés, teaház, beugró. A sok lehetőség közül én a röpit választottam. Ezek után pedig a takaródó következett, hiszen másnapra is volt még program bőven.

Az utolsó napot elég korán kezdtük reggelivel, zsolozsmával és reggeli imával. Az utolsó programok egyike csoportban volt, ahol újra kellett alkotni egy jelenetet, melyet az animátorok játszottak el nekünk. Fontos szempont volt, hogy mi animátorként mit tennénk másképp ilyen helyzetekben, hogyan lehetne másképp reagálni, s miért különösen fontos, hogy megismerjük a gyerekeket. A gyakorlati játék után a szentmise következett, majd az ebéddel zártuk a napot.

Remekül éreztem magam ezen a hétvégén. A speciális olimpiás műhelyt tudnám kiemelni, ahol beszélni tudtam egy olyan fiúval, aki kijutott az olimpiára. A néhány nap alatt sikerült szert tennem új barátokra, aminek nagyon örülök, hiszen remélhetőleg sokáig tartjuk még a kapcsolatot.

Képek a hátlapon→

 **Animátortalálkozó
Pesthidegkút**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4400 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: *Mécsenyűjtás*, fotó: SZALIM – Rózsa Natália

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Lukács László

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.